

น้อย ฝัน เหมือนปี จอแก้ว มีเธอ ★

师妹
猛于虎

เหมือนปี
จอแก้ว

มีเธอ

เขียน : ต้าเหลียนเมอ้ายซือวี่

แปล : ชิงฉาย

师妹猛于虎 2

ร้อยพันหมื่นปีขอแค่มีเธอ 2

大脸猫爱吃鱼

ต้าเหลียนเมอา้ายซือวี่

ชิงฉาย แปล

"อ้อ ที่แกเย้ยจื้อก็เข้าใจศิษย์พี่ผิดไปนี่เอง" เย้ยจื้อซิวเกาติระอย่างรู้สึกผิดลุกขึ้นไปนั่งข้างกายไม่เหยา ทำใจกล้าเอนตัวจุมพิตลงบนใบหน้าหล่อเหลาที่ 'ดิ่งดุด' เธอมาทั้งช่วงเช้าด้วยความว่องไว จากนั้นก็ซุกหน้ากับแขนของเขาด้วยความขวยเขิน ไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ไม่เหยาซึ่งถูกล่วงเกินตัวแข็งทื่อ เขาเงยหน้าขึ้นลูบใบหน้าส่วนที่ถูความอ่อนนุ่มและอุ่นร้อนเข้ารุกเร้าใจเต้นรัวเร็วอย่างผิดธรรมชาติ

บริเวณที่ถูกบุกรุกแผ่ความร้อนอย่างผิดปกติ ในใจคล้ายถูกขนนกปิดเบาๆ จนรู้สึกจุกจิกจะทานทน และคล้ายมีความเดือดดาลแปลกๆ ที่อธิบายไม่ถูก เขาไม่พอใจที่ในความรู้สึกเดือดดาลของตัวเองนี้มีการตอบสนองอย่างตั้งใจและตื่นเต้นมากกว่า

คำนำ

หลังจากจอมยุทธ์สาวอย่าง 'เยี่ยจือชิว' ได้ข้ามมิติมาอยู่ในยุคปัจจุบัน เธอต้องปรับตัวในหลายๆ ด้าน แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงมาตลอดนั่นก็คือ วิชายุทธ์ที่แก่กล้าของเธอนั่นเองค่ะ และเธอก็มีโอกาสดำเนินประโยชน์จากความสามารถเฉพาะตัวนี้ 'ยั่วยวน' ศิษย์พี่อีกด้วย ซึ่งหลังจากอยู่ด้วยกันมาสักพัก 'โมเหยา' ก็เริ่มหวั่นไหวให้กับเด็กสาวจากยุคโบราณคนนี้แล้วล่ะค่ะ แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขา ก็ยังไม่ราบรื่นนักเมื่อในชีวิตของเขายังมี 'เหยาปี้' อยู่อีกคน

ที่สุดแล้วทั้งคู่จะได้แต่งงานกันหรือไม่ ของล้ำค่าชิ้นนั้นจะได้กลับคืนสู่ตระกูลหรือไม่หรือเปล่า ไปติดตามตอนจบของเรื่องนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

โมเหยา	ชายหนุ่มผู้มีหน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น ทายาทคนโตของตระกูลโม ซึ่งเป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ของเมือง T นิสัยเย่อหยิ่ง ทิฐิสูง สุขุม น่าเกรงขาม ความสัมพันธ์กับผู้เป็นพ่อไม่ดีนัก
เย่ยจื่อชิว	เด็กสาวที่ข้ามมิติมาจากยุคโบราณ รูปร่างหน้าตาดี มีวรยุทธ์ ใจกล้า เด็ดเดี่ยว มีภารกิจตามหา 'ศิษย์พี่' เพื่อให้มาแต่งงานกันตามสัญญาหมั้นหมาย
โม่อวี่	น้องชายต่างแม่ของโมเหยา หน้าตาหล่อเหลา ผสมสีทอง ริมฝีปากแดง พันขาว นิสัยเอาแต่ใจ บุคลิกเป็นคุณชายที่เอ้อระเหยลอยชายไปวันๆ
โมเซ้าเหียน	พ่อของโมเหียนเหียน มีศักดิ์เป็นอาของโมเหยา รักและเอ็นดูโมเหยา จากใจจริง มองอะไรเรียบง่ายและมีความสามารถโดดเด่น

บทที่ 10

ศิษย์พ่ออย่าได้หึงหวงไป

อีกไม่นานก็จะสิ้นเดือน ใกล้ถึงวันเกิดครบห้าสิบปีของพ่อไม่เหยาแล้ว ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ของเมือง T ท่านประธานฉลองวันเกิดแน่นอนว่าจะต้องจัดอย่างยิ่งใหญ่อลังการสักหน่อย ถึงอย่างไรครบรอบวันเกิดเลขจำนวนเต็มสิบแบบนี้สิบปีจึงจะมีสักครั้ง

"อีกสามวันก็จะเป็นวันเกิดของพ่อหลานแล้ว ตอนเช้าเขายังถามถึงหลานอยู่เลย"

ตอนที่ยังอาหลานสองคนกินข้าวอยู่ที่ห้องวีไอพีของร้านอาหารพนักงานที่ให้เหล้าหัวหน้าใช้โดยเฉพาะ โมเซาเหียนเอ่ยถามถึงเรื่องนี้ขึ้นมา เมื่อเห็นว่าสีหน้าไม่เหยาดูไม่ยินดีจะพูดมากก็กล่าวอย่างจ่นใจ

"สองคนพ่อลูกทำไมจะต้องทะเลาะกันจนเป็นแบบนี้ด้วยนะ ทั้งๆ ที่ก็ทำงานอยู่ในอาคารเดียวกันแท้ๆ มีอะไรก็ต้องผ่านอาให้เป็นคนกลางมาพูดให้จริงๆ เลยเชียว...แฮ้อ"

"เขาไม่ได้มีผมเป็นลูกคนเดียวสักหน่อยนี่ครับ" ดวงตาคู่สวยของไม่เหยาเปลี่ยนเป็นเย็นชายามเอ่ยถึงพ่อของเขา

"อากรู้ว่าเพราะหลานคิดถึงการตายของแม่อยู่ตลอด เอ่ยประโยคเดียวพวกเราสองอาหลานก็รู้อยู่แก่ใจ ฉวยโอกาสที่ตอนนี้อาจะอายุแก่ใจแสดงฝีมือ

พยายามให้มีผลงานน้อยถึงจะเรียกว่าฉลาด! ทำไมจะต้องสร้างเรื่องวุ่นวายจนความละเอียดใจที่เขามีต่อหลานเปลี่ยนเป็นไม่ลงรอยกัน คนที่ได้ประโยชน์ก็คือคนที่หลานเกลียดที่สุดไม่ใช่หรือไง" โม่เซ่าเหียนเอ่ยด้วยท่าที่ชิงชั้น

เขารักและเอ็นดูโม่เหยาจากใจจริง ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาอาหลานก็ดีมากตลอด แม้โม่เอวี่จะเรียกว่าเป็นหลานชายของเขาเช่นกัน แต่เมื่อเทียบกับโม่เหยาซึ่งเติบโตมาภายใต้สายตาของเขาตั้งแต่เล็กแล้วก็แลดูเห็นห่างไม่สนิทชิดเชื้อ

"ผมเข้าใจทุกอย่างครับ แต่ผมผ่านด่านนี้ของตัวเองไปไม่ได้" โม่เหยากำตะเกียบแน่นพลางกล่าวอย่างอดกลั้น "แค่คิดถึงเรื่องที่แม่เห็นดเห็น้อยช่วยสนับสนุนสามีและเลี้ยงดูลูกมาครึ่งชีวิต สุดท้ายแลกมากับการที่เสียน้อยพาลูกนอกสมรสเข้าบ้าน จากนั้นแม่ก็โกรธจนตาย ผมเรียกผู้ชายคนนั้นว่าพ่อไม่ได้อีก บ้านที่ถูกคนนอกทำ 'แปดเปื้อน' ไปแล้วผมไม่อยากจะก้าวเข้าไปอีก!"

เพราะเกลียดช่วงปีศาจจึงจอกที่ทำลายครอบครัวคนอื่น ดังนั้นเพื่อจะหาหลักฐานที่ทำให้เชียวชานลำบาก เขาถึงได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลังขนาดนั้น

"ความสัมพันธ์ของอาากับพ่อของหลานดีมากตลอด ความผูกพันการใหญ่โตขนาดนั้นด้วยกัน ไม่ว่าจะถูกคนมากมายเท่าไรยุ่งก็มีเรื่องขัดแย้งกันน้อยครั้งแค่เคยโต้เถียงกันตอนที่เขาพาหญิงชู้กับลูกชายเข้าบ้าน แต่ไม่นานก็ดีขึ้น พวกเราสองพี่น้องจำเป็นต้องรักใคร่กลมเกลียวเพื่อตระกูลโม่ หนึ่งในเรื่องที่สำคัญที่สุดของคนที่จะทำการใหญ่ก็คือไม่รับผลกระทบของอารมณ์ที่เกิดจากอคติ บ้านถูกคนยึดครองไปแล้ว หรือแม้แต่บริษัทหลานก็จะยอมให้คนอื่นได้ไป? ต่อให้จะเป็นการสู้เพื่อแม่ แต่จะให้พ่อของหลานเอาหัวกับทรัพย์สินทั้งหมดของหลานไปให้ลูกชายอีกคนไม่ได้สิ!" โม่เซ่าเหียนทบทวนหลานที่โง่เขลาเบาปัญญาอย่างจริงจัง

เขากับโม่เซ่าเหียนและภรรยาเป็นเพื่อนเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เล็กจนโต ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ของโม่เหยากับเขานอกจากเป็นเพื่อนสนิทกันแล้วก็ยังเป็นญาติกันด้วย และเพราะมิตรภาพที่ไม่ธรรมดาทำให้เขายินอยู่

ข้างหลานชายที่น่าสงสารอย่างไม่ต้องประหลาดใจ และไม่สนิทชิดเชื้อกับ 'พีละไม้' คนใหม่ที่เพิ่งได้ตำแหน่งนี้

"ของที่เป็นของผมใครก็อย่าคิดจะเอาไปได้!" อารมณ์ของโมเหยาขึ้นๆ ลงๆ มากเกินไป เสียงกรีดร้องขึ้นครั้งหนึ่ง เขาบีบตะเกียบข้างหนึ่งหักคามือ

"ก็หลานถืออิทธิบาทนี้ เป็นคนโง่เง่าที่แม้แต่แสดงละครก็ทำไม่เป็น จะไปปกป้องอะไรได้" โมเซาเหนียนเลิกเปลือกตาขึ้น สายตาและน้ำเสียง เห็นได้ชัดว่ากำลังแสดงออกถึงการดูแคลนและไม่พอใจหลานคนนี้

โมเหยาอ้าปากค้าง สุดท้ายก็หุบปากลง เอ่ยคำพูดโต้แย้งไม่ได้สักนิด เพราะอาของเขาคือไม่ผิด

ท้ายที่สุดแล้วโมเซาเหนียนก็ทนเห็นท่าทางหดหู่ของหลานชายไม่ไหว ไม่ได้กล่าวสั่งสอนอีก ก่อนส่งตะเกียบแบบใช้แล้วทิ้งคู่มือที่ยังไม่ได้ฉีกซองให้

"กินข้าวกันก่อนเถอะ"

โมเหยารีบตะเกียบแล้วกินข้าวเงียบๆ แต่เมื่ออาหารที่หลากหลาย และหรูหราเข้าไปในปากเขากลับไม่รู้สึกรสชาติเอร็ดอร่อยสักนิด

หลังใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง โมเซาเหนียนก็กล่าวกับหลานชายซึ่งอยู่ในสภาวะจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอย่างคล้ายไม้สไล

"ลูกเต้าหยกน้ำแข็งอยู่ในมือของเด็กผู้หญิงที่ชื่อเยี่ยจื่อคนนั้นใช่ไหม"

เมื่อโมเหยาซึ่งในสมองมีแต่เรื่องราววุ่นวายของตระกูลโมได้ยินคำถามนี้ ก็ตกตะลึงยกใหญ่ รีบคว้าแก้วน้ำชากรอกปากไปหลายอีกเพื่อดันกับข้าวที่ติดอยู่ในลำคอซึ่งเกือบจะทำให้เขาสำลักลงไป จากนั้นเขาก็ลูบลำคอพลง เอ่ยปากถาม

"ทำ...ทำไม..."

โมเซาเหนียนที่ตอนแรกแค่สงสัย แต่เมื่อเห็นท่าที่ตอบสนองของโมเหยาก็ตื่นตระหนกกระคนटीใจ คำตอบคืออะไรเขารู้แล้ว

ลูๆ ของซึ่งเป็นมรดกตกทอดของตระกูลที่หายสาบสูญไปหลายปีก็กลับมา ข้างยังอยู่กับคนรู้จัก ความรู้สึกนี้ทำให้โมเซาเหนียนที่สงบนิ่งดังขุนเขาพลาถันเกิด

คลื่นลูกใหญ่ภายในใจ นัยน์ตาปรากฏเป็นความอึกเขมอันแรงกล้าแวบหนึ่ง เข้มมอม่ไม่เหยาพลาถตามด้วยน้ำเสียงสงสัยสามส่วนมันใจเจ็ดส่วน

"ความจริงแล้วเด็กเยี้ยจื้อคนนั้นไม่ใช่คนในยุคสมัยนี้ใช่หรือเปล่า"

ไม่เขยามองอาของเขอย่างนึ่งอึ้ง "อารอง..."

ไม่เขาเหียนจุตชิการ์ สูดซำๆ เอือกหนึ่ง รอกลิ้นหอมของชิการ์ วนเวียนอยู่ในช่องปากครู่หนึ่งก็พ่นออกมาซำๆ เมื่อควันกลิ่นหอมหวานจางหาย อารมณักระสับกระส่ายในจิตใจก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนยืมให้ไม่เหยาที่ตะลึงงันพลาถกล่าว

"อย่าได้ตกใจไป อาไม่ได้จะแย่งมรดกสืบทอดประจำตระกูลมาจากหลานหรือ"

"อารองอย่าล้อผมเล่นเลย" ไม่เหยายิ้มเจื่อน ตั้งแต่เด็กเขาก็เคารพเลื่อมใส อารองซึ่งมองอะไรเฉียบขาดและมีความสามารถโดดเด่นคนนี้เป็นอย่างยิ่ง ต่อหน้าญาติคนนี้เขาไม่เคยปิดบังอารมณ์ของตัวเอง เพราะว่าไว้วางใจจึงไม่คิดปิดบังอะไร "อารองเดาออกได้ยังไงครับ"

ความไว้วางใจของไม่เหยาทำให้ไม่เขาเหียนพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง อดไม่ได้ที่จะเผยสีหน้าเมตตาเอ็นดู "ารู้เพราะช่วงนี้ช่วยเด็กคนนั้นตรวจสอบ เรื่องกรรยาใหม่เยี้ยเงินหวาทำร้ายคน ถึงเหียนเหียนจะไม่ได้พูดอะไรกับอา แต่ก็ตรวจสอบได้ง่ายว่าเธอไม่เพียงไม่ใช่เยี้ยจื้อเซียน ทว่าพฤติกรรม บุคลิก ทำทาง รวมไปถึงนิสัยบางส่วนก็ดูแล้วขัดกับคนยุคปัจจุบัน อีกอย่างวิทยายุทธนั้นของเธอเป็นความสามารถที่คนยุคปัจจุบันเรียนรู้ได้ที่ไหนละ"

"เยี้ยจื้อพิเศษมาก คนที่เคยพบเจอเธอต่างรู้สึกสงสัยกันทั้งนั้น แต่ไม่ได้สงสัยว่าเธอเป็นคนจากยุคสมัยอื่น ถึงจะบอกว่าเตี้ยนี้ละครทะเลมิตี เป็นที่นิยม แต่ความจริงแตกต่างกับบทะเลครที่ปั้นแต่งขึ้น" ในดวงตาของไม่เหยา ที่มองไม่เขาเหียนมีคำว่าเลื่อมใสเขียนไว้เต็มไปหมด เขากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง "แต่ไหนแต่ไรมาอารองมีท่าที่รังเกียจนิยายและบทะเลครที่แต่งขึ้นเป็นพิเศษ ทั้งยังเคยบอกกับเหียนเหียนที่หลงใหลนิยายทะเลมิตีว่า

เรื่องทะเลมิตีพวกนี้ถูกแต่งขึ้นมาทั้งนั้น ให้เธอดูอะไรเกี่ยวกับพวกนี้หน่อยลงหน่อย เพื่อเลี่ยงความทุกข์ทรมาน แต่ทำไมวันนี้ถึง..."

ไม่เข้าใจเหียนยกมือหยุดหัวข้อสนทนาของโมเหยา กล่าวพลางสายศีรษะ "อาพุดอย่างนั้นเพราะกลัวเหียนเหียนจะหลงไปกับสิ่งที่ไม่เป็นความจริงจนละทิ้งการเรียน บนโลกมีหรือไม่มีอะไรคงแห่งกาลเวลาแน่นอน เรื่องที่คาดเดาไม่ได้แบบนี้แสดงความเห็นแบบเป็นกลางเสมอมา ไม่ได้คิดว่าไม่มีอย่างเด็ดขาดอย่างที่พวกหลานคิดกัน"

โมเหยาพยักหน้าทันที "อย่างนี้เอง"

"อยากรู้ว่าทำไมมาถึงคาดเดาภูมิหลังของสาวน้อยเยื่ออย่างมั่นใจขนาดนี้หรือเปล่าละ"

"อารองกรุณาบอกด้วย" โมเหยาผงกศีรษะอย่างเอาจริงเอางัง ในฐานะคนรุ่นหลังที่มีประสบการณ์จำกัด เขามีหลายสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนรู้จากอารอง ผู้ซึ่งคนในแวดวงการค้าต่างเคารพนับถือและหวาดกลัว

"ยังจำตอนสองปีก่อนที่ปู่ของหลานตายจากไปได้หรือเปล่า" โมเหยาเหียนสูบซิการ์เอีอกหนึ่ง พุดเสียงเนิบช้ากลางคว้นที่หม่นเป็นวง "ก่อนที่ตาเฒ่าจะสิ้นลม สิ่งที่วางไม่ลงที่สุดคือการที่ไม่สามารถตามหา มรดกตกทอดประจำตระกูลกลับมาได้ รู้สึกละอายต่อบรรพบุรุษ มอบหมายให้พวกเราสองพี่น้องตามหากลับมาให้ได้ไม่ว่ายังงี้ก็ตาม"

เมื่อคิดถึงปู่ที่ยังนับว่ารักเอ็นดูเขาผู้จากไปพร้อมความเสียใจ จิตใจของโมเหยาก็ค่อนขำหนักอึ้ง

"วันนั้นเขาบอกความลับกับอาและพ่อของหลานไว้อย่างหนึ่งเกี่ยวกับคุณสมบัติที่มหัศจรรย์ที่สุดของลูกเต่าหยกน้ำแข็ง"

จิตใจของโมเหยาพลันตื่นตะลึง รู้สึกว่าตัวเองเหมือนจะคาดเดาบางอย่างได้ร่างๆ

"หลานเดาไม่ผิด" โมเหยาเหียนเข้าใจสายตาของหลานชาย กล่าวพลางพยักหน้า "ปู่ของหลานบอกพวกเราว่าที่จริงแล้วสมบัติชิ้นนั้นมีความสามารถ

ที่จะพาคนข้ามกาลเวลาได้ เพราะความสามารถน่าอัศจรรย์เกินไป ดังนั้น เขาถึงได้บอกออกมาตอนใกล้จะสิ้นใจ ทั้งยังกำชับพวกเรว่าอย่าได้แพร่งพรายออกไป ไม่อย่างนั้นตระกูลไม่จะต้องเผชิญหน้ากับภัยพิบัติเพราะเรื่องนี้"

จุดนี้ไม่เหยาไม่สงสัยเลยสักนิด ตั้งแต่โบราณเป็นต้นมาสมบัติที่ล้ำค่าจนเกินไปถึงก็ดึงดูดหายนะทั้งนั้น ความผิดฐานพกพาหยกล้ำค่าที่ใช้หลักการนี้ เหมือนกับผู้ที่มียุทธศาสตร์หรือแผนที่สมบัติในนิยายกำลังภายใน สุดท้ายมักมีจุดจบที่ครอบครัวแตกแยกผู้คนล้มตาย

"วันที่อาบอกลานไม่ใช่แค่เพราะหลานเป็นหลานชายคนโตของตระกูลไม่ แต่ยังเป็นเพราะหลานมีความสัมพันธ์กับเจ้าของสมบัติล้ำค่า ปู่ของหลานเคยบอกว่าแม้ลูกเต้าหยกน้ำแข็งจะมีประโยชน์มากเทียมฟ้า แต่ไม่มีใครรู้ว่าจะใช้มันข้ามกาลเวลาได้ยังไง สมบัติล้ำค่าเป็นสิ่งที่ลึกลับยิ่งนัก มันจะเลือกเจ้าของด้วยตัวเอง มีเพียงเจ้าของที่มันเลือกจึงจะสามารถข้ามจากยุคโบราณมายังยุคปัจจุบันได้ในเวลาที่กำหนด ในเมื่อเย่จื่อสามารถมาถึงที่นี่ได้ก็พิสูจน์แล้วว่าเธอเป็นเจ้าของคนล่าสุดที่ลูกเต้าหยกน้ำแข็งยอมรับ อีกทั้งมันยังดึงดูดให้เย่จื่อมาอยู่ข้างกายหลาน จะบอกว่าไม่ใช่ชะตาฟ้าลิขิตก็ไม่ได้"

ร่างกายของไม่เหยาแข็งแกร่งเพราะตื่นตระหนกกับความลับของลูกเต้าหยกน้ำแข็ง เขาคิดมาตลอดว่าที่หัวหน้าตระกูลไม่ต่างให้ความสำคัญกับมันถึงขนาดนี้เพียงเพราะมันเป็นของโบราณที่สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ใครจะคิดว่าที่แท้แล้วมันกลับมีคุณสมบัติมหัศจรรย์ขนาดนี้

"หลายปีที่ผ่านมาไม่ว่าจะทุ่มแรงทุ่มเงินเท่าไรก็หาเบาะแสของมันไม่พบสักนิด อาจสงสัยว่าปีนั้นมันถูกขโมยออกไปแล้วคงจะเปลี่ยนมือไปอยู่กับเย่จื่อ เมื่อมันยอมรับเจ้าของแล้วก็พาเธอไปยังมิติอื่นในเหตุการณ์ที่กำหนดไว้ ไม่อย่างนั้นต่อไปเป็นมิติที่ไม่สะดวกสักนิด แต่ค้นหาแทบพลิกแผ่นดินขนาดนี้ ยิ่งตระกูลไม่ก็ต้องหาเจอไปนานแล้ว!" ไม่เซาเหนียนกล่าวถึงเรื่องที่ตนสงสัยมาตลอดออกมา ทำให้ไม่เหยาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามตะลึงงัน

เซียวซานลำพองใจไม่ออกอีกต่อไป หลังรู้ว่าไม่ว่าอย่างไรตัวเองก็คืนไม่หลุดต้องติดคุกติดตะรางอย่างแน่นอนก็ตกใจนอกสันขวัญแขวนตั้งแต่เธอประสบความสำเร็จในการเอาชนะห่าวซือที่ใช้ชีวิตอย่างราบรื่นสบายอกสบายใจมีหน้ามีตาอย่างภรรยาที่แท้จริงเรื่อยมา ไหนเลยจะคิดว่าวันหนึ่งต้องเข้าสถานีดำรง

เดิมทีเยี่ยเจินหว้ายืนอยู่ฝั่งภรยาน้อยอย่างไม่มีเงื่อนไข ทว่าหลังจากมีหลักฐานพิสูจน์ว่าผู้หญิงที่ตนรักใคร่เสียยิ่งกว่าอะไรมาดลอดถึงขั้นจัดแจงคนให้ฆ่าลูกสาวของตัวเองมาวางตรงหน้าก็ยากที่จิตใจจะไม่เปลี่ยนเป็นเฉยชา คนที่มีเลือดเนื้อจิตใจอยู่บ้างไหนเลยจะไม่เคียดแค้นคนที่เจตนาฆ่าลูกสาวแท้ๆ ของตน

"ฉันรู้ว่าคุณแค้นฉัน แต่เรื่องนี้โทษฉันได้เหวอ" เซียวซานที่สติใกล้แตกกระเจิงไม่ได้สนใจภาพลักษณ์ ผมเผ้าเธอกระเซอะกระเซิงไม่ได้ชวนให้เยี่ยเจินหว่าชมชอบเหมือนที่ผ่านมา เธอพูดระบายออกมาอย่างเคียดแค้น "คุณไม่รู้วาลูกสาวที่หยาบคายไร้เหตุผลของคุณตบตีฝังฝังไปกี่ครั้ง ไม่รู้วเธอหาเรื่องฉันมาก็หน วันที่มีเธออยู่พวกเราสองแม่ลูกก็ใช้ชีวิตดีๆ ไม่ได้หรือคุณไม่รู้ว่แค่ฝังฝังเห็นเธอก็เสียขวัญจนตัวสั่นแล้ว ทั้งหมดเป็นเพราะถูกเธอตบตีจนกลัว! คุณยังมีหน้ามาโทษฉันอีกเหวอ ที่ฉันอยากฆ่าเธอก็เพราะถูกเธอบีบบังคับนั้นแหละ!"

"ซานซาน!" เยี่ยเจินหว่าเห็นหญิงสาวน่ากลัวราวกับมีผีร้ายเข้าสิง ในดวงตาก็ปรากฏความเสียใจสุดซึ้งและผิดหวัง "ยังงั้นนั่นก็เป็นลูกสาวแท้ๆ ของผม! ความจริงคุณฆ่าเธอไม่ใช่แค่เพราะเธอหาเรื่องคุณกับฝังฝังจนไม่มีความสุขบ่อยๆ หรือ ไซหรือเปล่า"

อยู่ด้วยกันมานานขนาดนี้ เขารักใคร่เซียวซานจากใจจริง เพื่อความรักครั้งนี้เขาถึงได้ไร้จิตสำนึกหน้าหนาไปหา 'เยี่ยจื่อเชียน' ซึ่งเคยถูกทำร้ายหลายครั้งหลายครา โดยหวังว่าลูกสาวจะยกโทษให้เซียวซานและยกเลิกการฟ้องร้อง

แต่ตอนนี้เผชิญหน้ากับหญิงที่ไม่รู้จักสำนักผิดหรือพร้อมปรับปรุงตัว ซ้ำยังมีสีหน้าเหมือนว่า 'ฉันฆ่าลูกสาวคุณก็สมควรแล้ว' ใจที่เข้าข้างเธออย่างมากก็อดเย็นชาขึ้นไม่ได้ ภาพเหตุการณ์ที่เธอร้องห่มร้องไห้ขอให้เขายกโทษให้เป็นการเล่นละครทั้งหมดใช่ไหม เวลานี้เมื่อรู้แล้วว่าต้องเข้าคุกโดยไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลได้ จึงรังเกียจแม้กระทั่งจะเล่นละครแล้วอย่างนั้นหรือ

"หึๆ คุณหมายถึงทรัพย์สินสมบัติที่คุณเตรียมทิ้งไว้ให้ลูกสาวแท้ๆ นั่นหรือ" เซียวซานเสยผมแห่งกรอบพลางหัวเราะอย่างสะใจยกใหญ่ ในใจคิดว่าฉันจบเห่ คุณก็อย่าได้คิดจะมีชีวิตอย่างเป็นสุข! "จะบอกคุณให้นะ ตอนนั้นต่อให้คุณอยากจะทำอะไรให้ลูกสาวของคุณก็หมดโอกาสแล้วละ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของคุณต้องเป็นของเผิงเผิงเท่านั้น เขาต่างหากที่เป็นลูกคนเดียวของคุณบนโลกนี้!"

"หมายความว่ายังไง" เย่เจิ้นหวาขมวดคิ้วในทันใด

"หมายความว่ายังไงนะเธอ 'หึๆ' เซียวซานหัวเราะอย่างสาแก่ใจ มองดูชายที่ให้ทรัพย์สินเธอแต่กลับไม่สามารถช่วยเธอให้รอดพ้นจากโชคชะตาในห้องขังได้อย่างเวทนา "เย่เจิ้นหวาที่ความจำเสื่อมคนนั้นไม่ใช่ลูกสาวของคุณด้วยซ้ำ! ลูกสาวแท้ๆ ของคุณจมอยู่ในแม่น้ำ ไม่มีทางมีชีวิตรอดแล้ว อย่าบอกนะว่าคุณไม่รู้ถึงสภาพผิดปกติของยัยตัวปลอมคนนี้นะ! ฉันให้คนตรวจสอบแล้ว นิสัยและความชื่นชอบทั้งหมดของเธอแตกต่างไปจาก 'ตัวจริง' คนคนหนึ่งต่อให้ความจำเสื่อมแต่ความเคยชินในจิตใจได้สำนึกก็ไม่น่าเปลี่ยนไปหรอกมั้ง มีใครหายสาบสูญไปเดือนกว่าแล้วจู่ๆ ก็กลายเป็นยอดฝีมือเล่ห์หลินอีกอย่างลายมือของเธอก็แตกต่างไปจากเมื่อก่อนอย่างกับหน้ามือเป็นหลังมือ กับ 'พ่อ' อย่างคุณเธอก็ทำตัวเหมือนคุณเป็นศัตรูเป็นคนชั่วร้ายยังไงยังงั้น อุปนิสัยกับความเคยชินต่างกันโดยสิ้นเชิงแบบนี้จะเป็นคนคนเดียวกันได้หรือ"

"คุณพูดมาอีกรอบซิ!" เย่เจิ้นหวาคว่ำผมของเซียวซานพลางตามด้วยเสียงเกรี้ยวกราด ผู้หญิงคนนี้นอกกับเขาอย่างไม่สะทกสะท้านว่าเธอฆ่าลูกสาวของเขาตาย นี่พิสูจน์แล้วว่าเธอเหี้ยมโหด ในขณะเดียวกันก็หมายความว่า

ในใจเธอเขาเป็นคนโง่เขลาที่ปล่อยให้ใครต่อใครหลอกปั่นหัวไม่ใช่หรือ

"ว่ากันว่าเธอ โหนง ฉันก็ต้องกินข้าวแดงในคุกอยู่แล้ว จะกลัวอะไรคุณอีก!" เชียวซานตึงผมตัวเองกลับแล้วออกแรงผลักเยี่ยเจิ้นหวาออกไป จากนั้นก็หัวเราะเสียงเย็น "ผู้ชายไร้ประโยชน์ แม้แต่เมียก็ช่วยไว้ไม่ได้แล้วยังมีหน้ามาตวาดใส่ฉันอีก! คุณก็ไปหายัยตั่วปloomนั้นเพื่อตรวจดีเอ็นเอดูก็ได้ เฮอะ ถ้าผลลัพธ์ยืนยันว่าพวกคุณไม่มีความสัมพันธ์พ่อลูก บ้านและเงินที่เดิมที่คุณเตรียมจะให้ยัยนั้นก็ต้องมอบให้เผิงเผิงทั้งหมด ไม่งั้นก็จะถูกคนนอกเอาเปรียบแล้ว!"

"ผู้หญิงใจกลับลุ่มปามอย่างคุณไม่กลัวว่าถ้าตรวจดีเอ็นเอแล้วพบว่าเธอเป็นตัวปลอมจริงๆ แล้วโทษที่คุณจงใจฆ่าคนจะมีหลักฐานมัดตัวแน่นอนหนาหรือไง" เยี่ยเจิ้นหวาถูกโจมตีด้วยความจริงจนแทบจะยืนไม่อยู่ เขาเงื้อฝ่ามือขึ้นจะตบอีกฝ่าย

"คุณกล้าเหรอ!" เชียวซานบัดมือของเยี่ยเจิ้นหวาที่เงื้อมขึ้นสูง ไม่หวาดกลัวสักนิด สีหน้ามั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม "คนตระกูลโมพวกนั้นยืนอยู่ข้างเธอ มีแต่จะพยายามสุดความสามารถเพื่อเก็บความลับเรื่องที่เธอเป็นตัวปลอม! ส่วนคุณ... คุณตัดใจทำกับฉันขนาดนั้นไม่ลงหรอก ฉันอยู่กับคุณมาตั้งหลายปีขนาดนี้ แถมยังมีลูกชายให้คุณอีก ต่อให้คุณคับแค้นใจ ถึงเวลาสำคัญคุณก็ยังเลือกที่จะช่วยฉัน เพราะในใจของคุณ ฉันสำคัญกว่าลูกสาวคุณ ไม่อย่างนั้นคุณคงไม่หย่าแล้วมาสร้างครอบครัวใหม่อย่างนี้หรอก เยี่ยเจิ้นหวา ฉันพูดถูกหรือเปล่า"

เยี่ยเจิ้นหวาได้ยืนแบบนั้นก็เงื้อฝ่ามือไม่ขึ้นอีกต่อไป คนทั้งคู่คนดูแก่หง่อมลงในแวบเดียว ใบหน้าขาวซีด ไม่แม้แต่จะพูดอะไรออกมา

เพราะเชียวซานพูดไม่ผิด ต่อให้รู้ความจริง แม้จะละอายใจต่อหัวชื้อกับเยี่ยจื่อเชียนที่ตายไปแล้วไหน แต่เพราะนึกถึงลูกชาย จึงไม่อาจทวงคืนความยุติธรรมให้กับลูกสาวแล้วส่งเชียวซานไปตายด้วยมือเขาเอง

"ผมจะหาโอกาสไปตรวจดีเอ็นเอ คุณ...ก็ทำตัวดีๆ แล้วกัน" เยี่ยเจิ้นหวาไซซ์ดไซเซจออกไป เขาไม่อาจทวงคืนความยุติธรรมมาให้ลูกสาวที่ถูกทำร้าย

จนตายได้ แต่ก็จะไม่ช่วยเหลือนาคราชคน ให้ว้าวานร้องทุกข์ไปทั่วอีกแล้ว

นี่เป็นบทสนทนากับเยี่ยเจิ้นหวาในคืนก่อนที่เซียวซานจะถูกจับกุมตัว ในเมื่อเธอจะติดคุกแล้ว อย่างนั้นก็ต้องติดอย่างคุ้มค่า! ทุกอย่างของเยี่ยเจิ้นหวาจะต้องเป็นของลูกชายเธอเท่านั้น นั่งตัวปลอมมันอย่าได้คิดจะเอาไปสักหยวนเดียว!

ไม่เหยาใช้สายตาคุ่นคิดมองพิจารณาเยี่ยจื่อชิวอยู่ตลอด ถ้อยคำคาดเดาของโมเฮาเหียนวนเวียนอยู่ในสมองไม่ไปไหน เพราะลูกเต้าหยกน้ำแข็งพาเยี่ยจื่อชิวไปยังโลกต่างมิติสมัยโบราณ มันถึงได้หายสาบสูญไปนั้นหรือ

หากเป็นแบบนี้ อย่างนั้นเดิมทีเยี่ยจื่อชิวก็น่าจะเป็นคนในยุคปัจจุบัน! มีเพียงฝาแฝดเท่านั้นถึงจะหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะ เยี่ยจื่อชิวสามารถใช้ฐานะเยี่ยจื่อเชียนใช้ชีวิตได้อย่างไม่สะทกสะท้านอย่างนี้ซ้ำยังไม่มีการสงสัยหรือว่าความจริงแล้วพวกเธอสองคนเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน

"ศิษย์...ศิษย์พี่ พี่...พี่มองฉันอย่างนี้คือ...คือ...คือชอบเยี่ยจื่อเข้าแล้วหรือเปล่า" เยี่ยจื่อชิวประคองใบหน้าตัวเองที่ถูกโมเฮยามองอย่าง 'จืดจ๋อ' จนร้อนผ่าว ดวงตาหลอมละลายเป็นแอ่งน้ำในฤดูใบไม้ผลิ กระทั่งน้ำเสียงกุ่มนวลราวกับขนมหสายนุ่ม

"แค่...แค่" เมื่อตระหนักได้ว่าการแสดงออกของตัวเองดูล่วงเกินมากเกินไป โมเฮาก็ถอนสายตาคลับมาพาลงอธิบายด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน "เธอเข้าใจผิดแล้ว ฉันมีอะไรจะถามเธอนะ"

ใบหน้าเยี่ยจื่อชิวปรากฏแววมืดหวังขึ้นแวบหนึ่ง บัญปากต่อว่าอย่างไม่สบอารมณ์ "ศิษย์พี่ไม่ยั้งดีแม้แต่จะพูดโกหกปดโยนเยี่ยจื่อให้มีความสุขใจแคบ"

"พูดโกหกปดโยนเธอแล้วจะดีกับตัวเธอหรือไง ใส่ชื่อขนาดนี้ ระวังสักวันจะถูกคนหลอกเข้าแล้วไม่รู้ตัว"

ไม่เหยาอดไม่ได้ที่จะสั่งสอนเด็กสาวที่ไม่ว่าคิดอะไรก็แสดงออกอยู่

บนใบหน้า มองทะลุปรุโปร่งราวกับกระดาษขาว

"เยื่อจื่อเต็มใจให้ศิษย์พี่หลอก แล้วก็ให้ศิษย์พี่หลอกแค่คนเดียวด้วย"

สีหน้าของเยื่อจื่อชีวิตจริงจัง คำพูดที่สารภาพออกมาทุกครั้งล้วนพูดอย่างตั้งใจ ไม่เคยปิดบังไว้ในใจเพราะรู้สึกเขินอาย ชายหญิงในยุทธภพจะต้องจิตใจกว้างขวาง ใครให้ศิษย์พี่เก็บกดจนเกินไป เธอจึงทำได้เพียงโอนอ่อนผ่อนตามวางความเย่อหยิ่งลงเองเพื่อคล้อยตามเขา

ดวงตาบริสุทธิ์ผุดผ่องที่สวยามดังดวงดาวบนท้องฟ้ามองมาอย่างพึงพา และเชื่อมั่นเสียยิ่งกว่าอะไร ต่อให้ใจแข็งก็ยากที่จะรู้สึกเฉยชา ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงไม่เหยาที่ไม่ได้มีจิตใจแข็งกระด้างเลย

เขารู้ดียิ่งกว่าใครว่าสิ่งที่เยื่อจื่อชีวิตพูดเป็นความจริงทั้งหมด คนสำคัญที่สุดในใจเธอคือเขา

แตกต่างไปจากความรู้สึกอดีตและไม่พอใจในตอนแรกที่ได้ยินคำกล่าวรักๆ ใคร่ๆ ทำนองนี้ ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันมานานขนาดนี้ ความรู้สึกย่อมแตกต่างไปจากตอนนั้น คำพูดแน่วแน่ของเยื่อจื่อชีวิตบอกว่า 'เยื่อจื่อเต็มใจให้ศิษย์พี่หลอก แล้วก็ให้ศิษย์พี่หลอกแค่คนเดียวด้วย' ทำให้ในใจของไม่เหยา มีกระแสไออุ่นไหลผ่าน

"โอขนาดนี้ วันไหนถูกคนขายไปแล้วยังต้องไปช่วยนับเงินให้เขาแน่ๆ" ไม่เหยาสายศีรษะด้วยความสนใจ น้ำเสียงต่อว่าเจือด้วยการให้ท้ายและเอ็นดูอยู่ในที่

"เงินที่ศิษย์พี่หามาเอามาให้เยื่อจื่อนับให้ได้ ชายเป็นใหญ่ข้างนอก หญิงเป็นใหญ่ข้างใน หนึ่งในความรับผิดชอบของเยื่อจื่อคือดูแลอำนาจทางการเงินแทนศิษย์พี่ น่าเสียดายที่เยื่อจื่อไม่เคยนับเงินให้ศิษย์พี่มาก่อน" กันขี้บ่นในใจของเยื่อจื่อชีวิตค่อนข้างเศร้าสร้อย โดยทั่วไปเธอกินดื่มซื้อเสื้อผ้าไม่กล้าใช้เงินของห้าซือ ใช้แต่เงินของไม่เหยา

แม้จะรู้สึกขอบคุณผู้ชายคนนี้ที่ไม่เคยตระหนี่ถี่เหนียวกับเธอ แต่การกระทำของอีกฝ่ายดูเหมือนกำลังเลี้ยงสัตว์หรือลูกสาว ซึ่งแตกต่างจาก

ภาพในใจเธอที่ทั้งสองคนช่วยเหลือจนเจอกัน ไม่มีความลับระหว่างกัน มีเพียงความเชื่อใจกันเท่านั้นเป็นอย่างมาก

"ยัยเด็กน้อย มีแต่เธอนี่แหละที่เจอก็เจอกับทรัพย์สินของฉันอย่างโจ่งแจ้งขนาดนี้" โม่เหยา มองเยี้ยวฉิวซึ่งน้อยใจเสียยิ่งกว่ากระต่ายตัวจ้อยที่ไม่ได้กินแครอทด้วยความขบขัน "ที่นี่คือศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด มีเงินเก็บเท่าไรแค่การตบบางๆ ใบเดียวหรือไม่ก็สมุดเงินฝากเล่มเดียวก็แสดงออกมาชัดเจนแล้ว ต้องนับเงินอะไรที่ไหนเล่า"

"เป็นอย่างนี้หรือคะ" เยี้ยวฉิวโง้ม

"แน่นอนสิ ไม่เชื่อเธอก็ถามเหยียนเหยียน"

"อ้อ ที่แท้เยี้ยวฉิวก็เข้าใจศิษย์พีผิดไปนี่เอง" เยี้ยวฉิวเกาศีรษะอย่างรู้สึกผิด ลูกขึ้นไปนั่งข้างกายโม่เหยา ทำใจกล้าเอนตัวจุมพิตลงบนโบน้าหล่อเหลาที่ 'ดิ่งตูด' เธอมาทั้งช่วงเช้าด้วยความว่องไว จากนั้นก็ซุกหน้ากับแขนของเขาด้วยความขวยเขินไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

โม่เหยาซึ่งถูกล่วงเกินตัวแข็งทื่อ เขาเงยหน้าขึ้นลูบโบน้าส่วนที่ถูกความอ่อนนุ่มและอุ่นร้อนเข้ารูกร้าว ใจเต้นรัวเร็วอย่างผิดธรรมชาติ

บริเวณที่ถูกบุกรุกแผ่ความอุ่นร้อนอย่างผิดปกติ ในใจคล้ายถูกชนนกปัดเบาๆ จนรู้สึกจุกจิกจะทานทน และคล้ายมีความเดือดดาลแปลกๆ ที่อธิบายไม่ถูก เขาไม่พอใจที่ในความรู้สึกเดือดดาลของตัวเองนี้มีการตอบสนองอย่างดีใจและตื่นเต้นมากกว่า

โม่เหยาโบน้าแดงก่ำก่อนดึงแขนที่ถูกเด็กสาวกอดไว้กลับมาแล้วกระโจนตัวออกไปไกล

"ศิษย์พี หนีไปไกลขนาดนั้นทำไม กังวลถึงความปลอดภัยของพรหมจรรย์เธอ วางใจได้ เยี้ยวฉิวรับรองว่าไม่มีทางกินศิษย์พีก่อนแต่งงานอย่างแน่นอน" เยี้ยวฉิวพลบโยนด้วยรอยยิ้ม เดินเข้าไปหาชายหนุ่มด้วยความระมัดระวังเพราะกลัวว่าจะทำให้เขาตกอกตกใจ

ลูกผู้ชายทั้งแท่งถูกแตะโลมขนาดนี้ โม่เหยารู้สึกว่าคุณค่าในตัวเอง

ได้รับความอับยศแล้ว หลังจากความโมโหลดลง เขาก็ถลึงตามองเด็กสาวที่ยิ้มเหมือนกับหมาป่า

"ท่าทางใจกล้าแบบนี้เหมือนผู้หญิงหัวเก่าที่มาจากยุคโบราณตรงไหน"

"ชายหญิงในยุทรบพหัวเก่าที่ไหนกัน" เย่จื่อชิวฮี้ตัดเบาๆ หยุดก้าวเท้ามือทั้งสองกอดอกพลงกลางอ่าวอย่างไม่เห็นด้วย "ถ้าเป็นเรื่องนี้ หญิงที่อยู่ในยุทรบพใจกล้าทีเดียว ชอบพอใครขอเพียงวรยุทธ์สูงกว่าอีกฝ่ายก็จะตรงเข้าคว้าตัวไป หุ่นขาวสารเป็นขาวสุก* เสียก่อนค่อยว่ากัน พวกเราไม่มีความเอียงอ้ายขาดกลัว เมื่ออยู่ต่อหน้าคนในใจแล้วไม่กล้าทำอะไรสักอย่างหรอก"

"ท่าทีอะไรกัน พวกผู้หญิงหมาป่าสาว**!" โมเหยาตำสาดเสียเทเสียอย่างไม่อยากเชื่อ ในฐานะที่เป็นผู้ชายจะยอมรับการถูกผู้หญิงขึ้นใจได้อย่างไร

"คำพูดนี้ของศิษย์พี่ผิดไปแล้ว พวกเราเป็นแบบนี้ถึงเรียกว่าหญิงสาวอย่างแท้จริง!"

ขึ้นชอบก็คว้าไปขึ้นใจ โมเหยาคิดถึงภาพเหตุการณ์นั้นก็รู้สึกสะอิดสะเอียน ขมวดคิ้วพลงจืดจางเย่จื่อชิวที่มีท่าทางเหมือนพูดเรื่องสมเหตุสมผล เมื่อคิดว่าเธออาจจะเคยคว้าตัวชายที่ขึ้นชอบแล้วหุ่นขาวสารเป็นขาวสุกขึ้นมาไม่รู้เพราะอะไรจู่ๆ เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ ก่อนเอ่ยถามด้วยสีหน้าเคร่งขรึมขึ้นสองสามส่วน

"เมื่อก่อนเธอก็เคยทำเรื่องแบบนี้แหละ"

"เคยทำค่ะ" เย่จื่อชิวยอมรับอย่างตรงไปตรงมา

"เธอพูดอะไรนะ!" โมเหยาได้ยินแล้วก็โมโหเป็นการใหญ่ พุ่งตัวเข้าไปคว้าไหล่ของเด็กสาว ดวงตาทั้งสองข้างราวกับมีไฟปะทุที่ไม่ปาน "ใครนะ เธอเคยทำเรื่องแบบนี้กับใคร!"

โหลที่ถูกคว่ำรู้สึกเจ็บอยู่บ้าง เย่จื่อชิวมองชายหนุ่มที่จู่ๆ ก็เดือดดาลขนาดนี้โดยไม่เข้าใจ "ก็ศิษย์พี่โง่ละ"

"หา?" โมเหยาตกตะลึง จากนั้นดวงตาสองข้างก็สั่นไหว กล่าวอย่าง

* ขาวสารเป็นขาวสุก เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้อีก

** หมาป่าสาว อุปมาถึงผู้หญิงที่แสดงออกกับผู้ชายอย่างกระหึ้นกระหือริ่

อารมณีส่าย "พูดจาเพื่อเจ้อให้หน่อยๆ หน่อย"

"ไม่ได้พูดเพื่อเจ้อเสียหน่อย ศิษย์พี่ลืมไปแล้วหรือว่าตอนที่แม่ของเยื่อจื่อเขียนมา คืบก่อนที่เราจะแยกจากกันพี่ถูกฉันทมโหมยจับไปนะ เมื่อก็เยื่อจื่อก็เอาเปรียบพี่ เยื่อจื่อชอบพี่ก็บีบบังคับพี่ แม้จะห่างจากการหุงข้าวสารเป็นข้าวสุกอยู่ก้าวบ้อเริ่ม แตกก็เคยทำนี่นา" เยื่อจื่อซิวจะพริบตาอย่างไรดียงสาสีหน้าที่เหมือนจะหึงหวงและเอาใจใส่ของโมเหยาทำให้เธอมีความสุขมาก เขาสนใจว่าเธอเคยชินใจชายอื่นหรือเปล่าแบบนี้ หมายความว่าเขามีเธออยู่ในใจแล้วใช่ไหมนะ

อารมณีส่ายไม่พอใจที่พุ่งทะยานพลันลดลง โมเหยาปล่อยมือจากไหล่ของเยื่อจื่อซิว รู้สึกตกตะลึงกับท่าที่ตอบสนองเมื่อครูๆ ของตัวเอง

ความโกรธสุดขีดในพริบตานี้เป็นเรื่องอะไรกันแน่นะ
ห้วนไหว? เป็นไปไม่ได้!

โมเหยาสายตาระดงโดยไม่รู้ตัว สำหรับเขาแล้วเยื่อจื่อซิวเป็นญาติพี่น้องเป็นความรับผิดชอบ เวลานี้ใจของตัวเองอยู่กับใครเขากระจางแจ้งเสียยิ่งกว่าอะไร ไม่มีทางชอบเด็กน้อยที่อะอะก๊ากินเต้าหู้* เขาในทันทีคนนี้แน่

พี่ชายรู้ว่าน้องสาวเคยชินใจผู้ชายก็ขุ่นเคืองใจได้เหมือนกันละมั้ง
โมเหยาคิดถึงตรงนี้ จู่ๆ ใจก็พลันผ่อนคลายลง ไข่แล้วละ ปฏิกริยาตอบสนองของฉันทเมื่อก็เป็นเพราะเหตุผลนี้

"ศิษย์พี่" เยื่อจื่อซิวหรีตา มองชายหนุ่มที่สีหน้าเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ "พี่ตื่นเต้นตกใจขนาดนี้ กำลังหึงอยู่ใช่ไหมละ"

"เหลวไหล!" โมเหยาไม่สนใจใครบางคนที่ดีเหมือนมาขโมยกินลูกอม** หันหลังเดินจากไป

"คนขี้ขลาด อย่าอายุที่จะยอมรับไปหน่อยเลย พี่นะหึงฉันท!"

"เปล่า!"

"หึง! เมื่อก๊านี้เป็นสีหน้าของสามีหึงหวงภรรยา!"

* กินเต้าหู้ เป็นคำสแลง หมายถึงการหยอกล้อหรือแะคนอื่น

** กินลูกอม หมายถึงการหลงใหลในทุกสิ่งทุกอย่างของคนของตัวเองชอบ

"..."

เยื้อจื่อซิวเดินตามโมเหยาจากห้องนอนไปยังห้องครัว แล้วเดินจากห้องครัวไปยังห้องหนังสือ คนหนึ่งตีหน้าตายปฏิเสธ อีกคนทำเอวจะให้อีกฝ่ายยอมรับให้ได้

สองคนเล่นไล่จับกันอย่างดุเดือดจนหน้าใจ

หลังถูกกวนจนร้อนใจแล้ว จู่ๆ โมเหยาก็คิดถึงเรื่องสำคัญขึ้นได้จึงหยุดฝีเท้าในฉับพลัน หันหลังไปกล่าวกับคนที่แสรังพุ่งเข้าสู่อ้อมแขนเขาโดยไม่ทันระวัง

"เยื้อจื่อ เธอบอกว่าใช้ชีวิตอยู่บนเขาตั้งแต่เด็ก มีอาจารย์...อาจารย์เธอเลี้ยงดูมาจนโต นั่นเขาเคยพูดถึงที่มาที่ไปของเธอหรือเปล่า"

"ที่มาที่ไปเธอ" เยื้อจื่อซิวรู้สึกประหลาดใจ เธอกล่าวตอบด้วยความงงงวย "อาจารย์เก็บฉันมา เขาบอกว่ามีครั้งหนึ่งเขาไปยังสถานที่หนึ่งที่ไม่คุ้นเคยโดยสิ้นเชิง บังเอิญพบคนร้ายอุ้มฉันที่เพิ่งเกิดแล้วคิดจะทำร้าย เพราะอย่างนั้นเขาก็เลยยื่นมือมาช่วยฉันไว้"

"เขาได้บอกเฉพาะเจาะจงรีไปเล่าว่าช่วยไว้ที่ไหน" โมเหยาครุ่นคิด

"ไม่ค่ะ ศิษย์พี่ถามเรื่องนี้ไปทำไมเธอ" เยื้อจื่อซิวเอ่ยถามด้วยความสงสัย

"หลายปีมานี้ไม่เคยรู้ว่าพ่อแม่ของตัวเองเป็นใครมาก่อนนั้นหรือ อาจารย์เฒ่าไม่ได้ช่วยเธอตรวจสอบ?"

เยื้อจื่อซิวสายตึระะ "อาจารย์บอกว่าด้วยความสามารถของเขาตรวจสอบไปไม่ถึง หากเวลาที่เหมาะสมมาถึง ไม่ว่าฉันจะไม่ต้องตามหา พ่อแม่ก็จะปรากฏตัวขึ้นเอง"

"เวลาที่เหมาะสม?" โมเหยาจับถ้อยคำสำคัญนี้เอาไว้ เอ่ยถามด้วยความเคร่งเครียด "ตอนแรกที่เราถูกช่วยเหลือไว้ไม่มีสิ่งของที่สามารถยืนยันตัวตนได้สักนิดเลยเธอ"

ยิ่งถามก็ยิ่งแปลก เยื้อจื่อซิวพิจารณาจากบนลงล่างจากล่างขึ้นบนด้วยความอึดอัดใจแล้วเอ่ยยั่วเย้า "ศิษย์พี่ อย่าได้บอกเยื้อจื่อว่าจู่ๆ ก็เสียเรื่องนี้ขึ้นมา

เพราะอยากสู้ขอจากพ่อแม่ฉันนะ"

โมเหยาไม่ได้มีใจจะล้อเล่น สีหน้ายังคงเคร่งขรึม "ถ้าไม่มีอะไรเลย เธอจะยืนยันตัวเองว่าเป็นลูกสาวแท้ๆ ของครอบครัวพวกเขาจริง"

เย่จื่อชิวรู้ว่าศิษย์พี่เอย่ถามอย่างนี้เพราะเรื่องราวสำคัญมาก จึงไม่ได้ทำตัวล้อเล่นด้วยอีก เธอกล่าวอย่างจริงจัง

"ตอนแรกอาจารย์รู้จักปากของคนร้ายที่จะฆ่าฉันว่าฉันแซ่เย่ ตอนนั้นฉันเพิ่งเกิด บนร่างกายมีผ้าฝ้ายลายดอกไม้เล็กๆ ห่อตัวไว้ อาจารย์เก็บรักษาผ้าเอาไว้มาตลอด บอกว่าถ้ามีวันนั้นจริง เขาจะเอาออกมาให้พ่อแม่ของเย่จื่อตู"

เบาะแสน้อยนิดเท่านี้พิสูจน์อะไรไม่ได้เลยสักนิด ถ้าหากจะยืนยันความสัมพันธ์ของเย่จื่อชิวกับเย่จื่อเชียนล่ะก็ ให้เธอตรวจดีเอ็นเอกับเย่เจิ้นหวาก็ใช้ได้ แต่เขาไม่อยากทำแบบนั้น ไม่ว่าเธอกับเย่เจิ้นหวาจะมีความสัมพันธ์ฟลุ่กันจริงหรือไม่ก็สำคัญ เขาแค่เพียงประหลาดใจเรื่องลูกเต้าหยกน้ำแข็งก็เท่านั้น

"ศิษย์พี่ เกิดอะไรขึ้นหะคะ" เย่จื่อชิวลูบหว่างคิ้วของโมเหยาที่ขมวดมุ่น เอย่ถามด้วยความห่วงใย

"ไม่มีอะไร" โมเหยาสายศีรษะ หลบเลี่ยงสัมผัสของเด็กสาว หางตาขำเลียงมองเชือกสีแดงที่เห็นได้รำไรที่ปกเสื้อของเธอ ก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้ผ่อนคลายลง เอย่ถามคล้ายไม่ใส่ใจ "เล่าเหตุการณ์ตอนที่เธอมาถึงที่นี่หน่อยสิ"

เย่จื่อชิวนิสัยเรียบง่าย โมเหยาบอกว่าไม่มีอะไรเธอก็เห็นว่าไม่ต้องเอามาใส่ใจ คล้ายเอย่ว่า "เรื่องนี้พูดไปก็น่าอาย ตอนนั้นเหรียญทองแดงในตัวย่จื่อชิวพอซื้อข้าวให้อิ่มสักมื้อ ก็เลยขึ้นเขาไปจับกระต่าย กระต่ายตัวนั้นเจ้าเล่ห์ ฉันก็ยิ่งอยากหยอกล้อมัน คิดไม่ถึงว่าประเดี๋ยวเดียวก็จับมันไว้ได้ แต่ใครจะคิดว่าตอนที่ไล่ซ้ายกระโดดขวาตามมันไปจู่ๆ ก็รู้สึกถูกล้อมห้อมหนึ่ง ผลักลงจากเนินเขา กลิ้งหลุนๆ มาตลอดทาง ตอนนั้นแปลกมากทีเดียว

ด้วยกำลังของเยี้ยวเดิมที่สามารถหยุดการกลิ้งตรงกลางทางได้อย่างง่ายดาย แต่ไม่รู้ทำไมตอนนั้นเหมือนเรียวยาวทั้งร่างกายถูกสกัดไว้ ไข่มุไม่ได้ลั่นหินทำได้เพียงกลิ้งลงมาตลอดทาง เมื่อกลิ้งเสร็จก็มาถึงที่นั่นแล้ว"

"ง่ายดายขนาดนี้เชียว ไม่ได้มีปรากฏการณ์พิเศษอะไรเกิดขึ้นเลยเหรอ เหมือนในทีวีเวลาที่คนทะเลลุมิตีก็จะมีเรื่องประหลาดเกิดขึ้น" ไม่เหยาฐึ่สีกว่าเรื่องราวผิดแปลกไปจากปกติ ง่ายแค่นี้ก็ทะเลลุมิตีมาได้แล้ว หมายความว่าทะเลลุมิตีกลับไปก็ง่ายแบบนี้ด้วยไข่มุหรือเปล่า

"ปรากฏการณ์พิเศษ?" เยี้ยวฉิวมุ่นคิ้วใครครวญครุ่นหนึ่ง ก่อนบอกอย่างไม่มั่นใจนัก "ไม่รู้นั่นจะไข่มุหรือเปล่า คือว่าช่วงเวลาที่กลิ้งลงไปดูเหมือนท้องฟ้าจะเป็นสีแดง และดูเหมือนว่าฉันจะถูกสายลมห้อมล้อมไว้ เท่านั้นละ"

ไม่เหยาไม่ได้คำตอบที่ต้องการ นึกไปว่าบางทีเวลาลูกเต๋ายกหน้าแข็งพาคทะเลลุมิตีไม่จำเป็นต้องมีปรากฏการณ์ที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษ ขอเพียงมันต้องการ เวลาไหนก็สามารถพาคทะเลลุมิตีเวลาได้

เรื่องมหัศจรรย์ถึงขนาดนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าใจแจ่มแจ้งโดยใช้เวลาเพียงชั่วครู่ ดังนั้นไม่เหยาจึงไม่ได้เอ่ยถามอีก

ไม่เหยาเย็นเหียนเจอตัวเยี้ยวฉิวซึ่งกำลังวิ่งระบายพลังที่มากเกินไปอยู่ในสนามกีฬา เธอดึงเด็กสาวไปด้านข้างแล้วเอ่ยตำหนิ

"นี่มันก็โมงก็ยามแล้ว ยังจะมาวิ่งอยู่อีก!"

"ทำไมเหรอ" นับตั้งแต่เยี้ยวฉิวโดดเรียนอย่างโจ่งแจ้งแล้ว เวลาว่างๆ ไม่มีอะไรทำก็มาวิ่งที่สนามกีฬาเพื่อฆ่าเวลา แต่เธอก็ควบคุมระดับความเร็วไว้ในขอบเขต ไม่อยากทำให้บรรดานักศึกษาในสนามตกอกตกใจ

"คืนนี้มันงานฉลองวันเกิดครบห้าสิบปีของลุงใหญ่ ได้ยินว่าพี่ฉันจะไปนะสิ" ไม่เหยาเย็นเหียนมองเยี้ยวฉิวในชุดออกกำลังกายด้วยสายตาไม่พอใจ

"ลุงใหญ่ของเธอเหรอ นั่นก็เป็นพ่อของศิษย์พี่ พ่อสามีในอนาคตของฉันนะสิ!" สมอของเยี้ยวฉิวจะถือว่าทำงานซ้าก็ไม่ซ้ำ เธอส่งเสียงร้องด้วย

ความตื่นตระหนก

"ไร้สาระ! ไม่งั้นฉันจะมหาเธอทำไมล่ะ ยังไม่ไปเลือกชุดออกงานกับฉันอีก" ไม่เหยียนเหยียนกล่าวจบก็ดึงตัวเยี่ยจือชิวเดินไป

"เรื่องใหญ่ขนาดนี้ทำไมศิษย์พี่ไม่บอกฉันล่ะ" เยี่ยจือชิวไม่พอใจเป็นอย่างมาก ครบรอบวันเกิดห้าสิบปีไม่ใช่วันธรรมดาทั่วไป ไม่คิดเลยว่าเขาจะปิดบังเธอ

"ความสัมพันธ์ของพี่กับลุงใหญ่ไม่ดี เดิมทีเขาไม่ได้อยากไปแต่ถูกพ่อฉันเกลี้ยกล่อมให้ไปนะ รีบไปเร็วเข้า มีเรื่องอะไรคอยถามระหว่างทาง" ไม่เหยียนเหยียนดึงตัวเยี่ยจือชิวให้เดินไปอย่างกระวีกระวาด ขับรถพอร์ชสีเหลืองที่เพิ่งจะซื้อมาทะยานตรงไปยังร้านขายเสื้อผ้าสำหรับออกงาน โดยเฉพาะที่บรรดาหญิงสาวที่มีชื่อเสียงนิยมไปกัน

"ช่วยชะมัด งานเลี้ยงคือกเทลจะต้องมีเดินรำเน่ เธอก็เดินไม่เป็นเสียด้วยสิ ถึงเวลาที่พี่ชายฉันเต้นกับเหยาปี้ก็ได้แค่มีสิทธิ์มองตาละห้อยเท่านั้นนะ" ตอนนี้อย่างไม่เหยียนเหยียนราวกับกลายเป็นแม่บ้านของเยี่ยจือชิวไปแล้ว เป็นห่วงไปทุกเรื่อง

"พวกเขาสองคนเต้นรำกัน?"

"คือนี่คู่เต้นของพี่ชายฉันคือเหยาปี้! งานเลี้ยงวันเกิดที่คนมีชื่อเสียงมากมายในเมือง T ต่างก็ไปร่วมด้วย มีแต่คนที่ถูกเชิญเท่านั้นที่สามารถพาคู่เต้นไปได้ พี่ชายของฉันเชิญเหยาปี้ไปเป็นคู่เต้นของเขาคนนี้ เพื่อที่จะพาเธอเข้าไปฉันก็เลยเสียสละไม่เชิญคู่เต้นไงล่ะ"

"เหยียนเหยียนเธอช่างดีจริงๆ รอให้ต่อไปเธอแต่งงาน ฉันจะต้องให้อั่งเปาเธอเยอะๆ ในฐานะพี่สะใภ้อย่างแน่นอน!" เยี่ยจือชิวรู้สึกถึงน้ำตาร้อนผ่าวที่เบ้าตา

เมื่อไม่เหยียนเหยียนจอตระพลตเข้มขันนรีภัยแล้วเธอก็เหลือบมองสาวน้อยที่รู้สึกซาบซึ้งเธอแทบเป็นแทบตาย ก่อนจะพ่นคำพูดโจมตี

"แปดอักษรยังไม่ตัวดี* เลย ถอยเรื่องผืนจะเป็นเขียนสักก้าวเถอะ!"

"เกลียดเธอที่สุดเลย โจมตีคนกำลังเสียใจไม่ดีนะ!"

"ยังพาล่อกอีก ระวังว่าฉันจะไม่สนใจเธอละ" "ไป!" ไม่เหยียนเหยียนลงจากรถ แล้วไปตึงตัวคนที่ไม่สบอารมณ์นักให้ออกเดิน

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในร้านขายเสื้อผ้าสำหรับออกงานที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในเมือง T

ภายในร้านสว่างไสวโอโง่งกว้างใหญ่เหลือเกิน พื้นร้านยังสะอาดเอี่ยมเป็นเงาจนสามารถส่องคนได้ ชุดออกงานตัวเล็กสวยงามมีสไตล์เป็นเอกลักษณ์พิเศษดูละลานตาในสายตาของเยี่ยจื้อชิว

พนักงานภายในร้านต่างสรวลน่ารัก สวมใส่ยูนิฟอร์มที่ตัดเย็บพอดีตัว เผยให้เห็นท่อนขาเรียวยาวงดงาม ปฏิบัติต่อลูกค้าทุกคนอย่างมีมิตรไมตรี

"เหยียนเหยียน คิซึฟี่ให้เงินเธอมารียังนะ" เสื้อผ้าของร้านนี้ดูแล้วน่าจะแพงหูฉี่ เยี่ยจื้อชิวเอ่ยถามอย่างรู้สึกไม่สบายใจ

"ขอบตัวไหนก็ซื้อเลย จบเรื่องแล้วฉันจะขอเอาจากพี่ชาย" โม่เหยียนเหยียนกล่าวกับพนักงานร้านที่มาต้อนรับ "เวลาค่อนข้างเร่งรัด คุณรีบเลือกชุดออกงานที่เหมาะสมให้เธอชุดหนึ่งนะ"

"คุณหนูไม่พอใจอะ ฉันจะต้องเลือกตัวที่สวยงามเหมาะสมให้กับเพื่อนคุณได้แน่นอนค่ะ" พนักงานร้านเดินนำเยี่ยจื้อชิวไปยังอีกทิศทางหนึ่ง เดินไปพลางเอ่ยว่า "คุณรูปร่างดีผิวขาวตัวสูง สวมใส่ชุดไหนก็สวยค่ะ"

"คุณยกย่องฉันเกินไปแล้วค่ะ" เยี่ยจื้อชิวถูกชื่นชมจนเขินอาย เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังเดินไปยังทิศทางที่มีชุดออกงานซึ่งเปิดเผยเนื้อหนังมากก็รีบร้อนเอ่ยห้ามไว้ "พวกนั้นเปิดเผยเกินไปแล้ว ฉันไม่ชอบนะค่ะ เลือกชุดที่ไม่เปิดเผยหน้าอกความยาวเลยเข้าเถอะนะค่ะ"

พนักงานร้านได้ฟังแล้วก็หันไปมองรูปร่างของเยี่ยจื้อชิวซึ่งชวนให้อิจฉา

* แปดอักษรยังไม่ตัวดี เป็นสุภาษิตจีน มีที่มาจากการแต่งานของชายหญิง ในสมัยโบราณวันเกิดแปดอักษรของชายหญิงต้องสอดคล้องกันจึงจะแต่งงานได้ เลขแปด (八) ในภาษาจีนขีดแรกคือ) อ่านว่าเฟี้ย แปลว่าตัวดี แปดอักษรยังไม่ตัวดีจึงหมายความว่าเรื่องราวยังไม่เริ่มต้น

กล่าวด้วยความเสียดาย "รูปร่างดีขนาดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นคงแต่งตัวให้สวยเด่นไปแล้วนะคะ"

ที่ร้านนี้ได้รับความนิยมอย่างหนึ่งก็เพราะว่าเสื้อผ้าทั้งหมดเป็นงานออกแบบใหม่ล่าสุด ทั้งยังไม่ซ้ำแบบใคร ไม่ต้องกังวลว่าใส่ชุดไปเข้าร่วมงานเลี้ยงแล้วจะเหมือนกับคนอื่นให้กระอักกระอ่วน

ด้วยนิสัยหัวโบราณใส่ชื่อของเยื้องจื่อชิว พนักงานร้านจึงเลือกเดรสตัวเล็กสีขาวประดับเพชรที่เหมาะสมกับบุคลิกของเธอเป็นอย่างดี

เดรสชุดนี้ออกแบบให้โชว์ไหล่ ประดับขอบเสื้อตรงหน้าอกด้วยเพชรทอดประกายได้แสงไฟดูเตะตาอย่างมาก การออกแบบเก็บเอวขับรูปร่างอันสมบูรณ์แบบของเยื้องจื่อชิวเป็นอย่างดี ชายกระโปรงทั้งตัวลง ขาดอีกหนึ่งนิ้วมือก็จะยาวถึงเข่า เผยขาขาวเรียวสวยเกลี้ยงเกลา

"สวยจัง!" ดวงตาของพนักงานร้านเป็นประกายขณะมองเยื้องจื่อชิวที่อยู่หน้ากระจกลองชุด

ชุดที่สวมใส่อยู่นานนับปีแล้ว เปิดเผยรูปร่างอันงดงามของเยื้องจื่อชิวให้เห็น ท่ามกลางความงดงามยังนำพาความรู้สึกสะอิดสะเอียนจากสีขาวสรุปได้ว่าเธอสวมชุดนี้แล้วทั้งดูสวยงามและบริสุทธิ์ผุดผ่อง เทียบกับคนอื่นที่อาจจะได้เพียงบุคลิกอันดูสวยงามหรือไม่ก็แค่บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว เยื้องจื่อชิวใส่ออกมาแล้วดีกว่ามากนัก

"เปิดไหล่หมดเลย ชาก็เปลือยโล่ง ชุดดูเหมือนนอกจะโป๊..." เยื้องจื่อชิวมองดูคนในกระจกอย่างอึดอัดไม่สบายใจ

โม่เหยียนเหยียนเดินเข้ามาพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ "เอาชุดนี้แหละ"

"เหยียนเหยียน" เยื้องจื่อชิวแกว่งแขนของโม่เหยียนเหยียน กล่าวอย่างน่าสงสาร "ชุดนี้ไปเกินไป เปลี่ยนเป็นชุดสีเข้มเถอะนะ"

"ฉันว่าชุดนี้แหละเหมาะมาก เหลือเวลาไม่มากแล้ว ถ้าเธอเรื่องมากอีกจะไม่พาไปล่ะนะ ให้พี่ชายของฉันกับเหยียนปี้เคียงคู่ฉันกันไปเลย!" การข่มขู่ของโม่เหยียนเหยียนทำให้เยื้องจื่อชิวหุบปาก

เตรสสี่ขาวชุดนี้เนื้อผ้าออกจะโปร่งบางเกินไป ดังนั้นไม่เหียนเหียน จึงช่วยเลือกชุดชั้นในผ้าไหมสีขาว เพื่อไม่ให้ดูโปร่งบางจนชัดเจนขนาดนั้น จากนั้นก็เลือกกรองเท้าส้นสูงแบบเปิดส้นและนิ้วเท้าให้

เวลาที่ใช้แต่งตัวในครั้งนี้น้อยกว่าตอนที่เยี่ยจื่อชิวพบเหย้าปู้ครั้งแรกมาก แต่ผลลัพธ์กลับดีไม่ต่างกัน ก็อย่างที่พนักงานร้านชุด รูปร่างกับสีผิวของเยี่ยจื่อชิวสวมชุดอะไรก็น่ามองทั้งนั้น

ตอนที่พวกเธอรีบเร่งมาถึงโรงแรมหรูซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิดของโม่เซ้าเหียน คนยังไม่มากเท่าไร เวลากำลังพอเหมาะ

ผู้ทำหน้าที่ต้อนรับหน้าประตูโรงแรมรู้จักโม่เหียนเหียน จึงให้เธอและเยี่ยจื่อชิวที่มาด้วยกันเดินเข้าประตูไปได้เลย แต่กับคนอื่นๆ ต้องตรวจสอบการ์ดเชิญอย่างจริงจังถึงจะปล่อยผ่านไปอย่างมีมารยาท

นี่เป็นครั้งแรกที่เยี่ยจื่อชิวเข้าร่วมงานเลี้ยงใหญ่ขนาดนี้ มองดูชายหญิงแต่งตัวหรูหรามากมายละลานตาภายในโถงใหญ่ เธอตั้งสติตามติดข้างกายโม่เหียนเหียน ยินดีที่ตัวเองเชื่อฟังคำพูดเลือกชุดเตรสตัวนี้ ไม่อย่างนั้นถ้าเป็นชุดที่ปกปิดร่างกายอย่างมิดชิดตั้งแต่หัวจรดเท้า ยืนอยู่ท่ามกลางหญิงสาวที่ต่างสวมใส่น้อยชิ้นจะแลดูโดดเด่นเกินไป

"หิวน้ำรีเปล่า ไปหยิบน้ำผลไม้ที่ฝั่งนั้นเถอะ" โม่เหียนเหียนพูดพลางชี้ไปยังมุมที่วางแชมเปญและไวน์รวมไปถึงของหวาน

"ไม่หิว ฉันจะรอศิษย์พี่" เยี่ยจื่อชิวสายศีรษะ

เนื่องจากโม่เหียนเหียนเป็นลูกสาวคนเดียวของโม่เซ้าเหียน สาวน้อยสาวใหญ่ที่มีชื่อเสียงในสังคมจึงล้วนแต่รู้จักเธอ พอเห็นเธอก็ต่างห้อมล้อมเข้ามาเอย่กักทาย และเมื่อเห็นเยี่ยจื่อชิวก็พากันส่งเสียงด้วยความประหลาดใจ รอนจมีคนจำได้ว่าเยี่ยจื่อชิวเป็นผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมที่ตามรถในคลับวิดีโอักเกิดเสียงเจี๊วจ้าวดังขึ้น

"คุณเยี่ยเป็นเพื่อนของเหียนเหียนเธออะ สวยจริงๆ เลย!"

"เด็กสาวที่สวยงามขนาดนี้คิดไม่ถึงว่าจะมีฝีมือไม่ธรรมดา คุณจากภาพลักษณ์ไม่ได้จริงๆ ด้วยสินะคะ!"

"หุ่่นดีจังค่ะ"

คนทั้งหมดเธอเอ่ยคำหนึ่งฉันเอ่ยคำหนึ่ง มีทั้งคนที่เอ่ยชมจากใจ มีทั้งคนที่แสร้งยิ้มยิ้มจอมปลอม ระหว่างที่ครึกครื้นกันอยู่นั้น จู่ๆ ก็ได้ยินใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

"คุณชายใหญ่ไม่มาแล้ว คนนั้นเหยาปี้ไช่ไหม ดูแล้วเป็นคู่ที่รึ้นหูรึ้นตาจริงๆ นะคะ"

เย่จื่อชิวรีบร้อนมองออกไปก็เห็นชายหนุ่มในชุดสูทสีขาวปลอดทั้งตัว ผูกเนกไทแต่งตัวเป็นทางการอย่างไม่เหยา มีเหยาปี้คงแขนขาเดินเข้ามา หญิงสาวแต่งกายด้วยชุดเดรสหรูสีเหมือนท้องฟ้า เผยรูปร่างที่งดงาม เธอคลี่ยิ้มอ่อนหวานสง่างามยืนอยู่ข้างกายไม่เหยา มองจากที่ไกลๆ แล้วพวกเขาเป็นคู่ที่ผู้ชายมีความสามารถผู้หญิงงดงาม ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เหมาะสมกัน

ท่าที่สนิทสนมของคนทั้งสองทำให้เย่จื่อชิวไม่สบอารมณ์อย่างมาก เธอกัดริมฝีปาก ก้าวเท้าจะเข้าไปเผชิญหน้า แต่จังหวะนั้นไม่เหยียนเหยียนก็เอ่ยขัดขึ้นกะทันหัน

"เย่จื่อชิวอย่าก่อเรื่อง ลุงใหญ่ของฉันออกมาแล้ว"

ไม่เซาเทียนกับไม่เซาเหียนสองพี่น้องหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกัน เพียงแต่คนหนึ่งแลดูสุภาพอ่อนโยนกว่ามาก เห็นใครก็ยิ้มแย้ม ทว่าอีกคนกลับดูแล้วเครื่องขมสั๊กน้อย จะมีท่าทางอ่อนโยนบ้างกับคนในครอบครัวเท่านั้น

คุณนายคนงามที่อยู่ซ้ายมือของไม่เซาเทียนแต่งหน้าแต่งตัวเหมาะสม ทั้งยังมีท่าทางอ่อนหวาน เธออายุสี่สิบต้นๆ แต่เพราะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ดูแล้วจึงคล้ายหญิงสาวอายุสามสิบกว่าๆ

ที่เคียงคู่อยู่ทางขวามือเจ้าของวันเกิดก็คือโม่อี้ เขามีริมฝีปากแดงพันขาว

แม้จะแต่งตัวเป็นทางการกว่านี้ก็ยากที่จะปิดบังความเป็นคนเอาแต่ใจที่แท้จริงไว้ได้

สองแม่ลูกคนหนึ่งชายคนหนึ่งขวายืมแยมโอบล้อมเจ้าของวันเกิดเดินออกมา จากไกลเข้ามาใกล้ ภาพฉากนี้ปรอดตงตึงาม ดูแล้วเป็นครอบครัวที่เต็มไปด้วยความชื่นมื่นสมบูรณ์พร้อม

ไม่เหยามองดูคนที่ทั้งสามที่กลายเป็นจุดสนใจของผู้คนภายในโถงดวงตาดำลึบมืดครึ้มในทันใด รีมฝีปากหนาบางกำลังพอดิและเช็กซีค่อยๆ เหม่งเข้าหากันด้วยความไม่พอใจ

"อาเหยา วันนี้เป็นวันเกิดของคุณลุง พวกเราไปอวยพรกันเถอะ" เหยาปี้ยืมมองโมเหยาซึ่งมีท่าทีเมินเฉยอยู่บ้าง นำทางเขาเดินไปยังจุดสนใจที่คนทั้งหมดจับจ้องอยู่ "อาเหยา ฝนคลายลงหน่อย ถึงจะบอกว่าวันนี้พวกสี่ถูกขวางอยู่ข้างนอกปะปนเข้ามาไม่ได้ แต่คนที่มาร่วมงานต่างก็มีหน้ามิตากันทั้งนั้นนะ อย่าให้คนอื่นมีโอกาสนับแต่งเรื่องที่นายไม่ได้เป็นสิ" น้ำเสียงยามเอ่ยโหม่นนำวของเหยาปี้นุ่มนวลมาก เสียงเธอเบาเสียงจนคนอื่นก็ไม่ได้ยิน แนนอนว่า 'คนอื่น' นี่ไม่ได้รวมไปถึงเย่จื่อชิวที่มีพลังหูเหนือธรรมดา

สายตาของเย่จื่อชิวหยุดชะงักอยู่ที่พวกโมเซาเทียนทั้งสามคนที่มาถึงงานได้ไม่นานเท่าไร ก่อนจะเหลือบไปจ้องมองยังทิศทางที่ไม่เหยายืนอยู่ เห็นเขาค่อยตามการโหม่นนำวของเหยาปี้เดินเข้าไปหาพ่อที่จวนจะมองว่าเป็นศัตรูความรู้สึกภายในใจก็ยากจะรับได้

เธออิจฉาริษา! อิจฉาริษามากๆ! ริษาเป็นที่สุด!

เพราะอะไรจึงไม่เคยเห็นศิษย์พี่เชื้อพังเธอขนาดนี้มาก่อน เย่จื่อชิวบันดลโทสะ ใจหนึ่งอยากหุนหันพลันแล่นทุบตีโมเหยาและเหยาปี้อย่างรุนแรง แนนอนว่าเธอจะต้องยังมือกับศิษย์พี่ที่รัก ส่วนเหยาปี้ที่ไม่ใช่คนดืบทืออะไรขอแค่การกระทำของอีกฝ่ายกระทบถึงเส้นความเป็น 'ภรรยาหลวง' เธอเย่จื่อชิวก็จะเลี้ยงอาหารเหยาปี้เป็น 'รวมมิตรเตะต๋อย' ให้ลืมลักมือ!

"พี่ใหญ่มาแล้ว ช่างเป็น 'แขกที่นานๆ ที่จะได้พบ' เลยนะเนี่ย" โมเอวี่

เห็นโมเหยาที่เดินเข้ามารอยยิ้มบนใบหน้าพลันกว้างขึ้นกว่าเก่า

ใช้คำว่า 'แซกที่นานๆ ทีจะได้พบ' บรรยายโมเหยาซึ่งเดิมทีก็เป็นคนในครอบครัว การส่อเสียดและฉีกหน้าอย่างชัดเจนนี้ทำให้ทุกคนในงานต่างแสสร้งทำเป็นไม่ได้ยินอย่างที่รู้อยู่แก่ใจ

คนในวงสังคมทุกคนต่างรู้ว่าลูกชายคนโตตระกูลโมกับผู้เป็นพ่อมีเรื่องกันใหญ่โตจนผู้เป็นลูกย้ายออกไปอยู่ข้างนอก วันธรรมดาที่บริษัทก็ไม่มีใครได้พบหน้าเขา ความสัมพันธ์เชิงกร้าวอย่างรุนแรง ดังนั้นคนที่เดิมทีเมื่อก่อนประจบประแจงโมเหยาส่วนใหญ่ก็เริ่มเปลี่ยนเป้าหมาย ไปเอาใจใกล้ชิดกับโมอวีน้องชายต่างมารดาของโมเหยาแทน

วันนี้โมเหยามาร่วมงานทำให้คนจำนวนมากต่างตื่นตะลึง คิดว่ามีเรื่องกันจนนั่งเฉยต่อกันขนาดนี้ โมเหยาจะไม่เห็นว่าทุกอย่างของโมเซาเทียนสำคัญเสียอีก ใครจะคิดว่าจู่ๆ คุณชายใหญ่โมเหยาจะปรากฏตัวขึ้นกะทันหัน

ดูเหมือนว่าการตัดสินใจไม่เลือก 'ฝ่าย' จนกว่าจะถึงนาทีสุดท้ายจะดีกว่า บุคคลที่มีชื่อเสียงบางคนบนใบหน้ายิ้มอย่างไม่มีพิษภัย ทว่าภายในใจกลับเริ่มตีตุลกลึกคิดอย่างหนัก

โมเหยาไม่ได้สนใจคำพูดขี้ขลาดของโมอวี่ พาเหยาขึ้นไปรับหน้า มุมปากยกยิ้มแต่ยิ้มไปไม่ถึงส่วนลึกของดวงตา กล่าวกับโมเซาเทียนที่มองเขาอยู่ตลอด

"วันเกิดพ่ออายุครบห้าสิบปีผมไม่มาจะไม่เหมือนว่าทำให้ใครบางคนสนใจหรือโกรธครับ ขอให้คืนนี้เจ้าของวันเกิดเป็นสุขเหมือนดังทะเลตงให้สุขภาพแข็งแรงครับ"

โมเซาเทียนได้ฟังแล้วรอยยิ้มบนใบหน้าก็กว้างขึ้นหลายส่วน มองดูลูกชายคนโตที่พูดอย่างขอไปทีอย่างเห็นได้ชัดพลางผงกศีรษะ

"คำอวยพรของเหยาเอ๋อร์สำหรับพ่อแล้วล้ำค่าไม่เป็นรองทรัพย์สินสมบัติมีค่าคืนนี้พวกลูกหนุ่มสาวสนุกสนานรื่นเริงกันให้เต็มที่ ไม่ต้องสนใจคนแก่อย่างพ่อหรอก"

เสียงชื่อมารดาของโมอวี่เห็นทำที่นี้ก็กักดันอยู่เงียบๆ ไม่ว่าเธอกับ

ลูกชายจะพยายามสักเท่าไร ในใจของตาเฒ่าหนึ่งเหนียวไม่เหยาก็ครอบครองพื้นที่สำคัญที่สุดเอาไว้เสมอมา ไม่เหยากับตาเฒ่าทำสงครามเย็นกันนานถึงขนาดนี้ ไม่กลับบ้านไม่ว่า ยังไม่แม้กระทั่งจะพูดจากับตาเฒ่าสักประโยค ผลคือคืนนี้เพียงคำพูดไม่จริงใจประโยคเดียวก็ทำให้ตาเฒ่าอึ้งจนหุบไม่ลง!

"ดูซิว่าพ่อของเธอเบิกบานใจขนาดไหน ห้องของเธอทำให้คนทำความสะอาดทุกวัน เหยาเอ๋อร์คืนนี้ก็กลับไปนอนที่บ้านเราเถอะ ถึงเวลาพวกเราทั้งครอบครัวอาศัยอยู่ด้วยกัน ดึกดื่นพ่อของเธอก็ไม่ต้องเป็นห่วงเธอจนนอนไม่หลับอีก" เหลียงซื่อจงใจเกลี้ยกล่อมไม่เหยาที่ไม่เคยมองเธอตรงๆ มาก่อน แม้จะกระอักกระอ่วนท่ามกลางสายตาคนทั้งหมด แต่ก็ยังคงใช้สายตารักใคร่ของผู้ใหญ่มองไปยังไม่เหยาที่มีสีหน้าเหมินเฉย

ช่วงเป็นภักขณของแม่เลี้ยงที่มีความตั้งใจดีซะจริง! อุนหนุมีในดวงตาของไม่เหยายิ่งเย็นเยียบ

คนหนึ่งคล้อยม้เงิการประจบเอาใจอยู่บ้าง คนหนึ่งกระทั่งสายตาก็ไม่เหลียวแล เป็นใครก็มองออกว่าลูกชายทำให้แม่เลี้ยงอึดอัดใจ ส่วนแม่เลี้ยงก็เผชิญหน้ากับความโหดร้าย ไม่ต่อว่าต่อขานสักคำ

เหยาปี้เห็นบรรยากาศคร่ำเคร่งไปสักหน่อยก็รีบร้อนเอ่ยปากว่า "วันนี้เป็นวันเกิดคุณลุง เหยาเอ๋อร์ขอให้คุณลุงอายุยืนดังภูเขาหนานซานค่ะ"

โมเซ่าเทียนไต้ยิ่น เมื่อสายตาตกกระทบบนใบหน้าเหยาปี้ รอยยิ้มในดวงตาก็ค่อยๆ จางหายไป พยักหน้าให้พาลงเอ่ยขึ้น

"เหยาเอ๋อร์มา ลุงดีใจนะ"

รอยยิ้มผลิบานในดวงตาของเหยาปี้ เธอสุขใจเป็นอย่างมาก เอ่ยปากอยากพูดถ้อยคำดีๆ อีกสักหน่อย แต่จู่ๆ โมเอวี่ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งก็เอ่ยขึ้นมาก่อน

"พี่ใหญ่พาพี่เหยามาอวยพรวันเกิดพ่อในสถานการณ์แบบนี้ แสดงว่าวันมงคลของพวกพี่ใกล้เข้ามาแล้วหรือ" สายตาคลุมเครือของโมเอวี่วนเวียนอยู่ที่ตัวไม่เหยา รวมถึงเหยาปี้

ไม่เหยากับเหยาปี้ต่างมีสีหน้าชะงักงัน คิ้วของโมเซ่าเทียนขมวดขึ้น

เล็กน้อย ตีหน้าตายตำหนิลูกชายคนเล็ก

"พูดเพื่อเจออะไร ทั้งวันจนมืดไม่ได้ทำตัวเป็นโล้เป็นพาย แหกหรือ
มากันแน่นแล้ว ยังไม่รีบไปช่วยต้อนรับอีก"

"ล้อเล่นเองครับ ผมจะฟังคำพูดพ่อ ไม่พูดจาเพื่อเจอไปเรื่อยแล้วครับ"
ไม่อ้วมกวีพิธีะอย่างเชื่องช้า

พอเห็นไม่เข้าเตียนที่ไม่สบอารมณ์เล็กน้อย สายตาของไม่เหยา ก็ปรากฏ
แววตากาง

เหลียงซื้อที่ถูกมองข้ามอารมณ์ไม่ดีอย่างมาก ทว่าในฐานะที่เป็น
คุณผู้หญิงของงานคืนนี้ เธอไม่อาจแสดงอารมณ์ไม่พึงพอใจทางสีหน้าได้
แม้สักน้อย จึงหัวเราะแล้วเอ่ยขึ้น

"มีธุระก็ไว้ค่อยคุยกันเถอะนะ พวกเราครอบครัวพูดคุยกัน แหกหรือ
ไม่กล้าเข้ามากันไปหมด"

มองดูชายหญิงโดยรอบที่มองมาทางนี้แต่ไม่กล้าเข้ามา ไม่เข้าเตียน
ก็พยักหน้าพลางกล่าวขึ้น "เหยาเอ๋อริกับอวี่เอ๋อริไปทักทายแขกหรือ จะต้องให้
พวกเขาฉลองอย่างมีความสุขสักหน่อย"

เห็นไม่เหยาเดินไปแล้ว เยี่ยวจื่อซิกก็ชมอารมณ์เอาไว้มองดู เดินอาดๆ
เข้าไปเรียกเขา "ศิษย์พี่"

ไม่เหยาหันหลังมาด้วยความประหลาดใจ เห็นเยี่ยวจื่อซิกในชุดเดรสสีขาว
รัดรูปดูแล้วทั้งบริสุทธิ์ผุดผ่องทั้งสวยเตะตาก็ยิ่งอึ้ง

เขาเอ่ยถาม "เธอมาได้ยังไงนะ"

เยี่ยวจื่อซิกบ่นปากก้าเข้าไปควงแขนเขาอย่างไม่มี ความเกรงใจแม้แต่น้อย
พลางขำเลื่อมมองเหยาปี๋ กล่าวโทษโดยใช้เสียงที่มีเพียงพวกเขาสามคนได้ยิน

"เหยียนเหยียนเป็นคนพาเยี่ยวจื่อมา ศิษย์พี่จิตใจคับแคบ วันเกิด
ว่าที่พ่อสามีพี่กลับปิดบังเยี่ยวจื่อ พาผู้หญิงคนอื่นมาร่วมงาน!"

"เยี่ยวจื่ออย่าก่อเรื่อง" ไม่เหยาตักเตือนพลางมองเยี่ยวจื่อซิกที่หึงหวงอย่าง
ออกนอกหน้า ขำเลื่อมมองไม่เหยียนเหยียนที่เดินเข้ามาช้าๆ อย่างไม่พอใจ

"เยื่อจื่อเป็นเพื่อนของฉัน งานเลี้ยงวันเกิดลูกแท้ๆ ของฉัน ไม่พาเธอมา ก็น่าเกลียดออก" โมเหียนเหียนใช้สีหน้าไร้เดียงสาเผชิญกับสีหน้าโกรธซึ่งดำคล้ำของโมเหยา

"คืนนี้คุณเยื่อสวยมากเลยนะคะ" เหยาปี้ยิ้มอ่อนน้อมทักทายเยื่อจื่อซึ่งในใจไม่เห็นด้วยกับคำว่า "ว่าที่พ่อสามี" ของอีกฝ่ายอย่างมาก

เยื่อจื่อขี้นิดก็มองกลับไป ระบายยิ้มสวยงามเป็นพิเศษ "ขอบคุณ 'เจ้' เหยาที่เอ่ยชม เยื่อจื่อสวยพริ้งมาตั้งแต่เกิด ไม่ว่าเวลาไหนก็สวยมากทั้งนั้นค่ะ คืนนี้ 'เจ้' เหยาเองก็สวยมากนะคะ"

คำสองคำก็ 'เจ้' เหยาปี้ที่ถูกเรียกให้ดูมีอายุต่อให้สงบนิ่งแค่ไหนก็รับไม่ได้ รอยยิ้มที่ภาคภูมิใจก็รักษาไว้ไม่อยู่ กลางด้วยหน้าตามีขึ้นตึง

"คุณเยื่อช่างมีอารมณ์ขันจริง"

โมเหยาถลึงตามองเยื่อจื่อ ตาหนีด้วยเสียงทุ้มต่ำ "เด็กน้อยอย่างก่อกวน"

"ฉันก่อกวนตรงไหน ตั้งแต่มาถึงที่นี่เยื่อจื่อเป็นเด็กดีจะตาย ไม่เชื่อถามเหียนเหียน" เห็นโมเหยาปกป้องเหยาปี้ เยื่อจื่อขี้อารมณ์เสียเป็นอย่างยิ่ง

กลุ่มคนส่งเสียงร่ำไห้ดังขึ้นระยะหนึ่ง ที่แท้เฉียวโมก็มาแล้ว ในฐานะที่เป็นผู้สืบทอดของสามตระกูลใหญ่ในเมือง T อย่างไม่มีข้อโต้แย้งย่อมมีอิทธิพลไม่ธรรมดา

เหยาปี้ยืนตาเป็นประกาย เธอกล่าวกับโมเหยา "อาเหยา นายกับคุณเยื่อพูดคุยกันมาก่อนนะ ฉันจะเข้าไปทักทายเขาหน่อย"

กล่าวจบแล้วเหยาปี้ก็ไม่ได้มองสีหน้าของโมเหยา ฉีกยิ้มบนใบหน้างดงามอีกครั้ง ก้าวฝีเท้าอย่างสง่างามไปหาผู้ชายที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ร่างสูงใหญ่ตัวตรงเฟื่องที่หน้าประตู

โมเหียนเหียนขมสีหน้ามองไปยังเหยาปี้ที่เดินเข้าไปหาเฉียวโมอย่างทนรอไม่ไหว ส่วนลึกลงในใจดำทอว่าหน้าไม่อายชะเอ๋ยขึ้น

"ฉันเองก็จะไปทักทายเขาดู" จากนั้นเธอก็ก้าวเท้าเดินไป

เยี่ยจื่อซิวมองดูชายหนุ่มที่กลายเป็นจุดสนใจขึ้นมากะทันหัน นึกได้ว่าไม่เหยียนเหยียนเคยบอกว่าเหยาปี้ใจโลเลอยู่ไม่เนืองระหว่างผู้ชายสองคนคือโมเหยาและเฉียวโม แนนอนว่าคนในใจของโมเหยียนเหยียนต้องเป็นเฉียวโมที่แม้รูปร่างหน้าตาจะเรียกไม่ได้ว่าหล่อเหลาแต่ก็มีกลิ่นอายของชายชาตรีล้นเหลือ

"โตแค่นี้แล้วยังไม่มีมารยาทขนาดนี้อีก คำเรียกว่า 'เจ้' นี้ใช้กับผู้หญิงอายุไม่มากตามใจชอบได้รึไง" สีหน้าของโมเหยาอย่าแยมมาก เขาดึงมือเยี่ยจื่อซิวที่เกาะแขนของเขาออกพลางกล่าวต่าหนี

เยี่ยจื่อซิวไซคนที่จะยอมถูกเอาเปรียบที่ไหน เมื่อถูกดึงออกก็จับเข้าไปใหม่ คราวนี้เธอออกแรงมากชนิดที่พละกำลังของโมเหยาดึงออกไม่ได้

"ศิษย์พี่ โกรธแบบนี้ไม่มีเหตุผลเลย" เยี่ยจื่อซิวพยายามสุดกำลังที่จะทำให้สีหน้าของตัวเองดูแล้วไร้เดียงสาอย่างมาก มองไปยังเหยาปี้ที่เริ่มทักทายกับเฉียวโมด้วยความสนิทสนมพลางกล่าวขึ้น "ทุกครั้งเหยาปี้เห็นเยี่ยจื่อก็จะเรียกว่า 'คุณ' เธออายุมากกว่าฉันหลายปี เพื่อเป็นการแสดงความเคารพฉันก็ควรจะเรียกเธอว่า 'เจ้' อย่างให้เกียรติสิ เดิมทีเยี่ยจื่ออยากเรียกเธอว่า 'พี่เหยา' แต่ว่าจะคล้ายกับ 'ผีเหยา' ก็เลยเรียกเธอว่า 'เจ้เหยา' ศิษย์พี่ เยี่ยจื่อเห็นแก่ที่เธอเป็นเพื่อนรักของพี่ถึงได้เคารพเธอขนาดนี้หรอคะ!"

มองดูสีหน้าใสซื่อและน้อยใจของเยี่ยจื่อซิว นึกได้ว่าเธอรู้เกี่ยวกับเรื่องในสมัยปัจจุบันบ้างไม่รู้บ้าง โมเหยาจะโกรธก็ไม่สะดวกใจจะต่าหนีแล้วเขาสะกดกลั่นความโมโหแล้วเอ่ยขึ้น

"ต่อไปอย่าได้เรียกผู้หญิงว่า 'เจ้' ให้เรียกว่า 'คุณ' เหมือนกันทั้งหมดไม่อย่างนั้นถ้าไปล่วงเกินผู้หญิงในวงสังคมชั้นสูงเข้า ผลลัพธ์เธอก็รับผิดชอบเอาเองแล้วกัน!"

"รู้อแล้วละ ต่อไปเยี่ยจื่อไม่กล้าแล้ว" เยี่ยจื่อซิวแลบลิ้นเป็นการยอมรับผิดพลางบ่นในใจว่าเธอแค่อยากทำให้เหยาปี้ที่ซัดหุ้ตตามาตลอดไม่พอใจเท่านั้น

ไม่มีหรอกที่จะไปล่วงเกินผู้หญิงคนอื่น

"ตอนนั้นเฉียวโมก็ช่วยเหลือเธอเอาไว้ พวกเราก็เข้าไปทักทายเขากัน" ไม่เหยาถึงมือของเย่จื่อชิวไม่ออก ทำได้เพียงยอมให้เธอคงแขน

"คะ เย่จื่อชิวทำตามที่คุณพี่บอกอยู่แล้ว" เย่จื่อชิวยิ้มเอากออกมาใจ ไม่เหยา รู้สึกขอบคุณเฉียวโมที่เวลานั้นช่วยเหลือเธอเอาไว้เป็นอย่างมาก อีกอย่างเพื่อนของคุณพี่เธอก็ต้องปฏิบัติด้วยเหมือนกับเป็นเพื่อนของตน ยกเว้นเหยาปี้

เหลียงซื่อไปทักทายเหล่าบรรดาคุณนายแล้ว พี่น้องโมเข้าเฝ้ากับ ไม่เหยาเห็นยืนเฝ้าพูดคุยอยู่ด้วยกัน

"เด็กสาวในชุดสีขาวก็คือคนที่ระยะนี้อาศัยอยู่ด้วยกันกับเหยาเอ๋อร์นี่หรือ" ไม่เหยาเห็นมองดูเด็กสาวสวยพริ้งที่ใช้คำว่าเหมือนเทพธิดาสีอักษรงามดังเขียน จากสวรรค์มาบรรยายก็ไม่เกินไปพลางเอ่ยถาม

"อืม เด็กคนนี้ใส่ชื่อมาก แล้วยังมีจิตใจมั่นคงกับเหยาเอ๋อร์ พวกเขาสองคนถึงจะอาศัยอยู่ด้วยกันแต่ก็ไม่ได้อยู่ห้องเดียวกัน" ไม่เหยาเห็นตอบ

"เหยาเอ๋อร์หาทางซื้อสัตว์ตรงไปตรงมา เรื่องนี้ฉันเชื่อ" เมื่อเห็นว่า ในสายตาของเย่จื่อชิวมีแต่ลูกชายของตน หากไม่อดอ้อนก็เอาใจ ในดวงตาของไม่เหยาเห็นก็ปรากฏรอยยิ้ม

พอนึกถึงเรื่องที่เย่จื่อชิวมีลูกเต้าหยกน้ำแข็ง ไม่เหยาเห็นก็เอ่ยถามด้วย สีหน้าเอาจริงเอางัง "พี่ใหญ่ ถ้าหากว่าจะให้เด็กคนนั้นเป็นภรรยาของเหยาเอ๋อร์ พี่จะคัดค้านรึเปล่า"

"ภรรยาหรือ" ไม่เหยาเห็นมองดูเย่จื่อชิวยิ้มยิ้มให้ไม่เหยาอย่าง เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกแล้วก็มองดูเหยาปี้ที่พูดคุยกับลูกชายตนพลางมองไปยัง เฉียวโมอยู่บ่อยครั้ง เขาเปรียบเทียบกับประจักษ์กับสายตา "ที่ฉันติดค้าง เหยาเอ๋อร์ชาตินี้ก็ขดเขยให้ไม่หมด ถ้าหากมีเด็กสาวดีๆ ปฏิบัติกับเขาอย่างจริงใจ ความรู้สึกจะอายุในฐานะพ่อของฉันก็น้อยลง"

ไม่เหยาเห็นยิ้มออกมา "เหยาเห็นเหยาเห็นของฉันชอบเย่จื่อชิวมากเชียวละ"

ม่งมันุ่นว้ยกับการเป็นสื่อกลางให้เธอกับเหยาเอ๋อร์"

"เด็กผู้หญิงที่เหียนเหียนชอบไม่มีทางย่าแยมอยู่แล้ว" โม่เซ่าเทียนหัวเราะ สุดท้ายก็มองเหยาปี้ด้วยสายตาเกลียดชัง "เหยาปี้เด็กคนนี้ฉันเห็นเธอเติบโตมา ตอนเล็กๆ เป็นเด็กดีมากชวนให้รักใคร่ ใครจะคิดว่าโตแล้วจะเปลี่ยนไป เมื่อสองปีก่อนฉันแค่พลัง 'ไม่ระวัง' เปิดเผยต่อหน้าพ่อของเหยาปี้ว่าไม่พอใจเหยาเอ๋อร์มาก อยากจะตั้งใจเลี้ยงดูให้อวีเอ๋อร์เป็นผู้สืบทอดตระกูลโม่ ผลลัพธ์คือเหยาปี้ที่มีความสัมพันธ์กับเหยาเอ๋อร์ดีเสียยิ่งกว่าอะไรจู่ๆ ก็แบ่งใจครึ่งหนึ่งหันเหไปหาคุณชายตระกูลเฉียวเสียแล้ว! ผู้หญิงจอมปลอม โลกมากประหลาดนี่ต่อให้เหยาเอ๋อร์จะชอบมากแค่ไหนฉันก็ไม่ให้เธอเข้าประตูบ้านตระกูลโม่หรอก!"

师妹猛于虎 2
Shi Mei Meng Yu Hu 2

ร้อยพันหนึ่งปีขอแค่มิเธอ 2
ต้าเหลียนเมาอ้ายซืออวี เขียน
ชิงฉาย แปล

จำนวน 224 หน้า
ราคา 379 บาท

Published originally under the title of 《师妹猛于虎》(Shi Mei Meng Yu Hu)

Copyright © 大脸猫爱吃鱼 (Da Lian Mao Ai Chi Yu)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 859-305-12-595-4

ภาพประกอบ Jaoaonblue
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

“ศิษย์พี่” เย้ยจื้อซือหรือตา มองชายหนุ่มที่สีหน้าเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ
“พี่ตื่นเต้นตกใจขนาดนี้ กำลังหึงอยู่ใช่ไหมละ?”
“เหลวไหล!” ไม่เหยาไม่สนใจใครบางคนที่คุณเหมือนมาชโมกินลูกอม หันหลังเดินจากไป
“คนขี้อลาด อย่าอายุที่จะยอมรับไปหน่อยเลย พี่นะหึงจัน!”
“เปล่า!”
“หึง! เมื่อทีนี้เป็นสีหน้าของสามีหึงหวงภรรยา!”

ขณะที่ ‘เย้ยจื้อซือ’ ไล่ตามหาศิษย์พี่ที่หายตัวไปให้กลับมาแต่งงานกันตามสัญญาหมั้นหมาย
จู่ๆ เธอกลับกลิ้งตกลงจากเขาแล้วฟื้นขึ้นมาอยู่ในสถานที่ประหลาดอย่างโลกยุคปัจจุบัน!

ผู้คนและสิ่งรอบข้างดูแปลกตาเกินรับไหวจนเธออยากร้องให้กลับบ้านเสียเหลือเกิน
กระทั่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งกระโตนลงมาช่วยเธอขึ้นจากแม่น้ำ
แสงแห่งความหวังก็พลันเปล่งประกายขึ้นทันใด
เพราะเขาคือนี่คือ ‘ศิษย์พี่ไม่เหยา’ ที่เธอตามหามานานถึงสามปี!

แม้เขาจะยืนยันอย่างหนักแน่นว่าไม่ใช่ แต่เธอก็มั่นใจว่าไม่ผิดตัวแน่
เพราะของหมั้นหมายอย่าง ‘ลูกเต๋ายกน้ำแข็ง’ ที่เธอพกติดกายตลอดเวลา
ก็เป็นของประจำตระกูลที่เขาบอกว่าสูญหายมานาน... ทั้งยังจะขอเอาคืน

ของสำคัญถึงเพียงนี้จะให้เธอคืนไปง่าย ๆ ได้อย่างไร
ศิษย์พี่จะต้องเอาใจมาแลกและกลับไปแต่งงานกัน!